10

rozsévač rozsievač

október–říjen
2018
ročník 87

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Buď súčasťou skupinky • Naše služba na karlovarském festivalu
Rada BJB má nového předsedu • Masarykovy vztahy s baptisty

SKUPINKY S KOMPLEXNÍ NÁPLNÍ

„Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20).

Spomienka na Habánov vo Veľkých Leváročh

Každý rok sa v priestoroch Habánskeho dvora vo Veľkých Leváročh koná v prvú júlovú nedeľu Habánsky hodový jarmok. Je to vlastne spomienka na anabaptistických predkov súčasných obyvateľov obce, z ktorých väčšina o duchovnom odkaze a dedičstve Habánov vie len veľmi málo. Skupina baptistov z Maďarska, najmä z obce Neszmély, pod vedením br. F. Benkőa a ich kazateľa S. Szilágyiho sa rozhodla tohto roku zúčastniť tohto podujatia vo Veľkých Leváročh. V minulých rokoch už zorganizovali niekoľko habánskych pamätných dní na viacerých miestach Maďarska a na Slovensku vo Svätom Petri a v Dunajskej Strede. Preto túžili pripomenúť si duchovný odkaz novokrstencov aj priamo v jednom z ich stredísk. Ku skupine sa pripojil aj brat Dr. Kálmán Mészáros, cirkevný historik a bývalý predseda maďarských baptistov spolu s niektorými veriacimi z Budapešti. Zo Slovenska sa zúčastnili bratia Ján Szőllős a Koloman Erdélyi, z Česka brat J. Titěra s manželkou a brat J. Vix z Rakúska.

Pozornosť prítomných obyvateľov obce vyvolalo, že sme sa obliekli do habánskych odevov, ktorých repliky pripravili a priniesli bratia z Maďarska. Zúčastnili sme sa v nich aj katolíckej omše pred Habánskou kaplnkou. V príhovore katolíckeho kňaza bola zdôraznená najmä potreba zachovania a odovzdania viery v Krista nasledujúcim generáciám. Pripomenul, že Habáni boli kresťania, ktorí kvôli svojej viere v Krista museli opustiť svoju vlasť a prišli aj do Veľkých Levár.

Po omši sme mali aj my príležitosť v bývalej habánskej modlitebni postavenej v roku 1760 mať krátku spomienku na našich duchovných predchodcov s príhovorom br. Kálmána Mészárosa, modlitbami a piesňami. Viacerí miestni ľudia, medzi nimi aj niektorí pokrvní potomkovia Habánov, sa v rozhovoroch zaujímali o ich odkaz viery, čo bola príležitosť vydať svedectvo aj o našej viere v Krista. Rozdávali sme aj farebné letáky s informáciou o Habánoch, ktoré tiež pripravili bratia z Maďarska. Na záver pobytu v Leváročh sme navštívili aj tamojšie Habánske múzeum.

Popoludní sme na pozvanie brata J. Vixa navštívili hrad Falkenstein v Rakúsku, kde pred popravou väznili B. Hubmaiera. V roku 1539 tu väznili 150 anabaptistických vedúcich z okolitých komunít a odtiaľto ich poslali na cestu smrti na galeje do Terstu. Na dvore hradu pripomína túto skutočnosť replika galéry

(lode). Malé múzeum „Täufergwölb" (Kobka krstencov) veľmi pôsobivým spôsobom pripomína dejiny krstencov, ich odhodlanie znášať utrpenie a obetovať život kvôli viere v Krista.

Na týchto miestach sme si uvedomili, aké dôležité je nielen niečo vedieť, ale aj si pripomínať život a pôsobenie našich predchodcov vo viere, ako nám to prikazuje aj Písmo (Heb 13, 7). Môže to byť veľkou inšpiráciou pre náš život viery a aj príležitosťou na evanjelizáciu. Preto sme prijali pozvanie, aby sme sa zúčastnili Habánskeho dňa vo Veľkých Leváročh aj budúci rok a chceli by sme si našich anabaptistických predchodcov vo viere pripomínať aj na iných miestach.

-js-

Obsah

Spomienka na Habánov vo Veľkých Leváročn.....2
Spoločenstvo veriacich.....3
Premieňajúca moc.....4
Jsou důležité?
Pán proměňuje zevnitř.....5
Benjamin Uhrin nový predseda rady BJB.....6
Očekáváme s důvěrou.....8
Dávám Bohu každý den.....9
Čujem, že sú roztržky medzi vami.....10
Dodrží, co slíbil
Masarykovy vztahy s baptisty.....11
V dědových stopách.....12
Naše služba na karlovarském filmovém festivalu.....13
Buď súčasťou skupinky.....14
Dobre, ja počkám.....15
Môj krst.....16
Věřím, že tento okamžik byl v Božím plánu
Príbehy doktora z džungle.....17
Modlitební setkání BJB
Zborová dovolenka
Podpořte nepálské studenty biblických škol.....18
Nádej pre deti Nepálu (inzercia)
Tvárou v tvár
Inzercia a redakčné oznamy
Nepál - církev tu žije jako za doby působení prvních apoštolů.....19
Ondrej Betko: Šťastný človek.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová , L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zlavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 10/2018: 19. 9. 2018
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Miriam Kešjarová

Spoločenstvo veriacich

Skupinky s komplexnou náplňou... Keď som si prvýkrát prečítala tento nadpis, nevedela som si pod ním predstaviť nič konkrétne. Potom som začala premýšľať...
Listovala som v Biblii a narazila som na verš zo Skutkov 2, 46: *Deň čo deň spoločne zotrvávali v chráme, po domoch lámali chlieb a spoločne jedávali pokrm s radosťou a úprimným srdcom.* Takto žili veriaci v prvotnej cirkvi. Stretávali sa na spoločných bohoslužbách i v domácnostiach. Ich stretnutia charakterizovala radosť, spoločné chválenie Boha a vzájomná láska a spolupatričnosť (Skutky 2, 44 – 47). Boli príťažliví pre svoje okolie a priťahovali k sebe ďalších. Samozrejme, že to nebol výsledok ich snaženia, ale pôsobenie Svätého Ducha skrze nich.
Keď čítam tieto verše, želám si, aby sme aj dnes zažívali takú radosť a túžbu stretávať sa s našimi bratmi a sestrami, nielen v nedeľu na zhromaždení. Je to dosť málo raz do týždňa si podať ruku a usmiať sa na seba...
Uvedomujem si, že s mnohými ľuďmi chodím do jedného spoločenstva už desaťročia a nič o nich neviem... A viacerých som spoznala až vtedy, keď sme sa začali stretávať aj mimo zhromaždenia.
Nie som teológ, aby som rozoberala význam stretávania sa po domoch...
Po jednom rodinnom tábore sme sa viacerí zhodli na tom, že by bolo dobré rozvíjať vzniknuté priateľstvá a vzťahy aj počas bežného roka. V nadväznosti na to sme sa niekoľko rokov stretávali ako manželské páry. Študovali sme Božie slovo, modlili sme sa, hovorili sme o svojich radostiach i problémoch.
Keď viacero sestier prežívalo krízu vo vzťahoch, stretávali sme sa spolu pravidelne na modlitbách a pri vzájomnom zdieľaní sa.
Veľký význam skupiniek som si uvedomila pri svojich deťoch. Vnímala som, že sa im nechce chodiť na „klasické" mládeže cez víkend. Ako mamu ma to mrzelo, ale nemala som v úmysle ich do niečoho tlačiť. Potom ktosi prišiel s myšlienkou vytvoriť skupinku pre chlapcov a neskôr aj pre dievčatá. Moje deti túto iniciatívu privítali a pravidelne začali chodiť na skupinky. Videla som, že im to veľmi prospieva a dokonca začali rady chodiť aj na mládež cez víkend.
Z môjho laického pohľadu sú skupinky miestom, kde sa človek môže viac prejaviť, môže sa pýtať na konkrétne veci a hľadať odpovede spolu s ďalšími veriacimi. Niektorí neveriaci priatelia ľahšie prídu na skupinku ako do kostola. Skupinky môžu byť teda miestom prvého kontaktu s Bohom a Jeho Slovom.

„Deň čo deň spoločne zotrvávali v chráme..." (Sk 2, 44 – 47).

Som vďačná, že Pán Boh nám dáva rôzne možnosti, ako Ho môžeme chváliť a lepšie spoznávať. Jednou z týchto možností sú aj skupinky.
Preto si myslím, že v zboroch majú svoje miesto a treba im venovať patričnú pozornosť.

Premieňajúca moc

Obrovská väčšina ľudí na svete trpí. Podľa štatistík najmenej 215 miliónov detí musí ťažko pracovať, aby nejako prežili. Často už od útleho veku a v rizikových, neraz aj neľudských podmienkach. Zraniteľnou skupinou sú ženy, chorí, rôzne postihnutí, utečenci a mnoho ďalších, s ktorými tí silnejší často zaobchádzajú veľmi nespravodlivo a kruto. **Zmeniť ukrutné srdce na láskavé, súcitné a šľachetné nie je v ľudských silách**. Na to nestačí iba prijímanie dobrých zákonov, i keď aj to je dôležité. Je potrebné omnoho viac. Božia premieňajúca moc. Táto moc sa obyčajne prejavuje v úzkom kontakte ľudí medzi sebou a s Bohom. Zmena Saula z tvrdého prenasledovateľa na šľachetného muža sa udiala pri osobnom stretnutí s Pánom Ježišom a za pomoci Ananiáša a niektorých ďalších kresťanov. Aj v mojom živote prebehli tie najdôležitejšie udalosti väčšinou v malom. Pán Ježiš povedal: **„Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (**Mt 18, 20**).** Keď som prežil odpustenie svojich hriechov a získal istotu spasenia, boli sme len dvaja. Brat kazateľ Ján Kriška a ja, na kolenách pred Bohom. Ten deň sa stal kľúčovým medzníkom v mojom živote. O niekoľko rokov neskôr, na inom mieste, sme zakladali hudobnú skupinu. Boli sme tiež dvaja s aktívnou podporou pastora Santária. Tiež sme vždy začínali s modlitbami. Postupne sa k nám pridávali ďalší. Táto hudobná skupina spolu so skupinou mládeže vytvárala prostredie, v ktorom neskôr vznikali kresťanské manželstvá a rodiny a z neho vychádzali aj noví pracovníci. O niekoľko ďalších rokov, keď mi Pán Boh daroval manželku a dvoch synov, sme zase na inom mieste pokračovali v takejto službe ako rodina. Okolo našich detí sa zhromažďovali ďalšie deti, niektorí rodičia a aj mládež zo študentského prostredia. Spočiatku sme rozvíjali spev a hudbu, potom aj šport a inú tvorivosť. Takto sme slúžili v našom okruhu a okolí, až kým deti nevyrástli a študenti sa nerozišli. Aj z tejto skupinky vyrástli niektorí potenciálni pracovníci. Istý čas pracoval v našom meste misionár Craig Averill s rodinou. Vtedy sme boli všetci zapojení v troch študijných skupinkách. Okrem staršovstva fungovala ešte detská besiedka a sesterský krúžok. Boli to roky rozkvetu duchovnej práce. Všetky tieto príklady ukazujú na to, aké dôležité je jednomyseľné stretávanie sa v mene Pána Ježiša, aj keď sú to len dvaja či traja. Zo skúseností iných vyplýva, že potenciál skupiniek, ak sú efektívne vedené, môže byť ešte oveľa väčší. V literatúre sa píše, že **plánované množenie malých skupín** sa deje vďaka priebežnej výchove vedúcich a že najdôležitejšou úlohou vedúcich je objavovať a vyberať perspektívnych vedúcich, ktorí budú zakladať ďalšie skupiny rôzneho druhu, charakteru, ale s **komplexnou náplňou. To znamená, že prinášajú odpovede na kladené otázky a uspokojujú skutočné potreby svojich členov. Pritom sú zamerané na upevňovanie vzťahu s Bohom, medzi sebou navzájom a na službu smerom navonok.** Zažili sme však aj viacero rozdelení, odchodov a sklamaní ... V súčasnosti sú v našom meste z týchto dôvodov najmenej tri rôzne skupiny kresťanov. Keby sme vtedy vedeli viac z tejto oblasti, všeličo sa mohlo vyvíjať priaznivejšie v prospech jednoty. Hovorí sa, že podstatná časť pravého duchovného života sa odohráva práve v malých skupinkách. Vytvárajú ovzdušie pre zbližovanie ľudí. Sú prirodzeným miestom, kde sa kresťan učí slúžiť. Ak sú dobre vedené a správne prepojené s celkom, tak sa môžu stať vstupnými bránami do zboru pre ľudí zvonku a miestom, kde prebieha odovzdávanie duchovného života a presvedčenia. Ak sa toto všetko deje, vtedy nie je ťažké získavať ďalších. Pán Ježiš povedal**: „Ak dvaja z vás budú na zemi jednomyseľne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je v nebesiach**“ (Mt 18, 19). Pri pohľade späť a vo svetle tohto textu si uvedomujem, že vo všetkých obdobiach duchovného života a práce, ktoré boli úspešné, vládla medzi nami zhoda. Tam, kde to tak nebolo, boli sme duchovne neplodní. Vtedy sme neprinášali dobré ovocie. Nato, aby sme mohli prispieť k zmierneniu utrpenia vo svete, je potrebná Božia premieňajúca pomoc zhora. Len s Božou pomocou budeme môcť vytvárať bezpečné a pokojné prostredie, v ktorom si ľudia nebudú navzájom ubližovať, ale v pokoji si tam odpočinú a načerpajú nové sily. Prostredie, kde bude naplňané slovo z Listu Hebrejom 10, 25 – 26**: „Majme záujem jeden o druhého a povzbudzujme sa k láske a k dobrým skutkom. Nezanedbávajúc spoločné zhromaždenia, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujte a to tým viac, čím viac badáte, že sa blíži Pánov príchod.“**

„Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20).

Ľubomír Počai

Jsou důležité?

Ve sborech se o různých skupinkách často mluví. Právě v tomto období, kdy začíná školní rok se také plánuje sborový rozpis akcí a zapojení lidí do různých služeb. Vytváří se společenství lidí, ve kterém jsme nějak zastoupeni a rozděleni. Jsou to skupinky dětí, dorostu, mládeže, sester, bratří, maminek s malinkými dětmi a dokonce i vdov. Všechny tyto skupinky mají místo v našich sborech a nedovedeme si to bez nich představit. Jsou prostě osvědčené a svým užitkem splňují účel. Je hezké scházet se a být spolu, prožívat společně čas. Jsme spojeni službou v hudebních skupinkách anebo modlitebních. Bratři mají své pracovní skupinky při různém plánování. A sestry se vždy osloví, když je potřeba připravit něco dobrého, nebo připravit výzdobu na nějakou speciální příležitost. Mají opravdu šikovné ruce a je na ně vždy spolehnutí. Proč to ale všechno dělají?

Sestry touží pomáhat tam, kde je jejich místo. Práce s dětmi je velmi radostná - semínka Boží lásky se tak dobře uchytí v jejich srdcích. Bratři jsou dětmi velmi oblíbeni. Vždy umí vymyslet něco, co je zajímavé. Děti moc rády spěchají do své skupinky a práce s dorostenci je velmi speciální - tak moc potřebná. Vyroste z nich další mládež a právě oni, tak bezprostředně, jak jen to mládež umí, vedou druhé kamarády a spolužáky k Pánu Ježíši. Kam že je vedou? Ano, slyšíte dobře - k Pánu Ježíši!

Všechny sborové skupinky směřují právě k Němu.

V našem sboru je z této služby velké požehnání, které se dotýká i jejich nevěřících rodin. Všude, ve všech skupinkách, se sdružují lidé proto, že nás k sobě volá náš Pán. Práce pro Něho vede k pomoci druhým, v zápase o ně, o jejich životy, v činech, v modlitbách a v lásce bez předsudků.

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Mt 11, 28).

I Pán Ježíš měl svou skupinku a to ne jenom dvanáct vybraných mužů ... On zve k sobě všechny lidi bez rozdílu, pro každého má svůj úkol a nejlépe zná naše obdarování. Když opravdu milujete svůj sbor, tak se to pozná. Nyní se stačí zamyslet a zapojit tam, kde je třeba. Mít otevřené oči, které vidí potřeby druhých. Dívali jste se někdy na botičky dětí? Někdy jsou opravdu opotřebované a potřebují nové. Rodiny s dětmi mají mnoho vydání, pomozte jim, darujte nějakou částku peněz! Jen tak schovanou v obálce, tak, aby to ani druhá vaše ruka neviděla.

Myslíte, že to není možné? Zkuste to!

Dana Jersáková

Pán proměňuje zevnitř

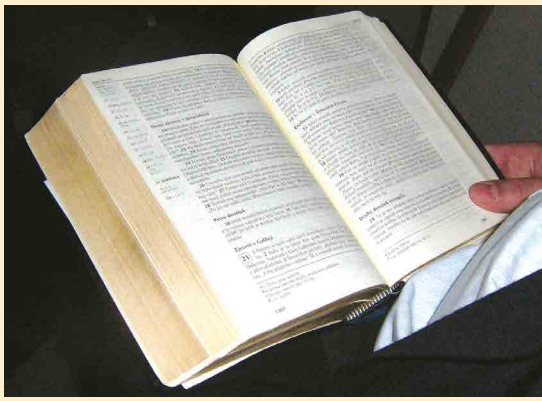

Pobyt v Libanonu byl opět jedinečný, hodně jsem se naučila a zažila. Prvních 14 dnů jsme strávili na horách s dětmi.
Měli jsme možnost dotknout se asi 70 dětských duší. Oba tábory měly stejné téma: Ježíš je můj Zachránce. Představili jsme dětem lidské zachránce, hasiče, a na toto téma jsme pořádali výtvarné i fyzické aktivity. Během prvního kempu se Duch svatý dotkl individuálně dvou holčiček. Jejich mládežnický pastor s nimi pak hovořil a modlil se s nimi.
Pro mě osobně bylo nejlepší vidět, že práce, kterou s dětmi během roku mládežnický tým odvádí, přináší ovoce. Děti jsou opravdu dobře seznámeny s evangeliem a mají výborný vztah s lidmi z církve. Tři starší puberťáci byli na obou táborech jako naši praktikanti: dvě sestry, věřící dívky v muslimském hábitu, a jeden chlapec, který ještě nemá úplně vyřešeno, kde duchovně stojí. S mládežnickým pastorem jsme se shodli, že máme raději mládežníky, kteří přemýšlejí o křesťanství a zvažují, jakou hodnotu má oběť a přijetí Krista pro jejich život.

„Buďme pravdiví v láske, aby sme vo všetkom dorastali v Krista, On je hlava" (Efez 4, 15).

Po ukončení tábora jsem s kanadským týmem jela do údolí Biqá, kde jsme si v neděli trochu odpočinuli. V pátek a sobotu byly naplánovány návštěvy v uprchlických táborech (slumech) dále příprava a distribuce materiální pomoci (jídla a hygienických prostředků). Nejlepší na těchto návštěvách je skutečnost, že si s těmito lidmi prostě sedneme a ukážeme jim svůj zájem o jejich osobu. Podle toho, o jaké lidi se jedná a jaké mají vztahy s humanitárními organizacemi/církvemi, se snažíme zavést rozhovor na téma Ježíš a jejich duchovní podporu.
Naše návštěvy vždy končíme modlitbami za ně a jejich potřeby.
Po návratu do Bejrútu jsem měla naplánovány rozhovory s různými vedoucími církví a dalších organizací, které pomáhají uprchlíkům včetně několika uprchlíků, kteří byli a jsou pronásledováni pro svoji víru.
Celkem jsem jich zvládla deset. Ale než na takový rozhovor došlo, většinou jsem tyto respondenty musela nejdřív navštívit, seznámit se, popovídat si s nimi, vysvětlit jim, o co mi vlastně jde a jak rozhovory budou probíhat. Se vším všudy dohromady návštěva i následný rozhovor trvala něco mezi 5-6 hodinami.
Právě rozhovory pro mě byly ty nejzajímavější z letošní cesty a opravdu mě hodně ovlivnily. Předně příběhy libanonských vedoucích byly překvapivé. Ani tak ne v tom, co dělají nyní, jak pracují s uprchlíky, spíš co je pohnulo k tomu, s těmito lidmi pracovat. Drtivá většina zhruba dvou milionů uprchlíků v Libanonu pochází ze Sýrie. Z historie víme, že tyto dvě země se během 25 leté občanské války opravdu nemusely, že Sýrie Libanon prakticky okupovala, syrské jednotky zatkly tisíce Libanonců a o stovkách z nich už nikdy nikdo neslyšel.
Mnoho libanonských rodin přišlo v konfliktu se Sýrií o nejednoho člena, někdy ji vyvraždili skoro celou. A teď si představte, že jeden takový člověk, jemuž v konfliktu se Syřany zemřelo osm členů jeho rodiny, nyní těmto lidem s láskou léta pomáhá a vede je ke Kristu. Moji libanonští vedoucí – respondenti – shodně začali tím, že Syřany a muslimy nenáviděli a že s nimi nikdy nechtěli mít nic společného, natož s nimi spolupracovat a pomáhat jim. Kristus v nich ale vypůsobil změnu, doslova to nazvali, že jim změnil, zlomil srdce pro Syřany. Tito vedoucí byli poté schopni ovlivnit i nasměrování svých sborů a vytvořili celou službu uprchlíkům jako vitální část života sboru.
Tisíce muslimů obrácených ke Kristu samozřejmě působí v „zavedených", většinou evangelikálních sborech rozruch, spoustu nedorozumění, problémů, ale také určitým způsobem probuzení, zájem, zvýšenou modlitební aktivitu, skutky milosrdenství, pohostinství a prakticky projevenou lásku k bližnímu svému.
Vypadá to, že mnoho sborů duchovně ožilo a najednou jsou dříve poloprázdné budovy nacpané a kazatelé musejí dvakrát až třikrát opakovat bohoslužbu. Bůh skrze tuto krizi také prolamuje historickou nenávist nebo přinejmenším silnou antipatii.
Vím například, že jedna arménská církev začala dělat bohoslužby a vést skupinky také v arabštině!
Co se svědectví pronásledovaných křesťanů týče, to je síla, byť jiným způsobem. Mnoho muslimů se setká s Kristem ve vidění, skrze zázračné vyslyšení modliteb nebo jako jeden můj známý skrze smrt blízkého křesťanského přítele. Pro svoji nově nabytou víru opravdu vynakládají nemalé finanční prostředky. Kolik z nás by bylo ochotno za Nový zákon zaplatit 3 x 300 USD? Třikrát proto, že když rodina NZ doma odhalila, spálila ho. Mnozí vytrpěli brutální bití od rodinných příslušníků a nyní, jakoby se nikdy nenarodili, neexistují, jsou odkázáni jen sami na sebe. Žít individualisticky je sice zcela běžné v Evropě, ale pro lidi z Blízkého východu je to prakticky neslýchané a opravdu velmi obtížné. Pro uprchlíky bez možnosti pracovat to prakticky znamená živoření na ulici.
Chtěla bych ještě zdůraznit jeden aspekt. V Evropě se často domníváme, že migrace se týká jen společenské spodiny, nevzdělaných lidí bez dovedností. Ano, těch je bez domova spousta.
V uprchlických táborech však vedle sebe pod stanem bydlí lékaři, majitelé firem a továren, učitelé, dokonce i politici, advokáti a soudci. Znám osobně lidi, kteří se vyplatili z únosu ISIS 60 000 USD v hotovosti – a to byli jen obyčejní majitelé slepičí farmy. Vím o rodinách, které vlastnily několik domů, aut, měly pozemky a nyní nemají na nájem v ubohém bytě. Je pochopitelné, že lidé z vyšších sociálních vrstev snáší tuto krizi mnohem hůře, protože jsou zvyklí na daleko vyšší sociální standard a nyní si ho nemohou dovolit.
Chtěla bych nás všechny povzbudit a vybudit k tomu, abychom tuto krizi věrně nesli na modlitbách, protože správná odpověď na ni je nesmírně obtížná a možná ani neexistuje. Modleme se za to, abychom uprchlíky viděli jako svoje bližní, aby každý z nich měl možnost slyšet o milosti skrze Ježíše Krista, aby jejich životy byly skrze Krista proměněny zevnitř. Aby je Bůh sám vedl a provázel spolu s těmi, kdo s nimi pracují, dával jim sílu, víru, naději a lásku.

A.N.

Benjamin Uhrin nový predseda Rady BJB

Gratulujem k novej role v rámci BJB! Si zvolený zatiaľ iba krátko – voľby Konferencie delegátov zborov (KDZ) boli v máji. Ako prebieha, či prebiehalo zabehnutie do novej úlohy?

Ďakujem pekne za gratuláciu, aj keď radšej ako gratuláciu beriem prísľub modlitieb či inú ochotu pomôcť na Božom diele. Zvolenie do pozície predsedu Rady BJB považujem skôr za veľkú výzvu a zodpovednosť, nie za úspech. V úrade som od 1. júna, čiže akurát od začiatku obdobia dovoleniek a prázdnin. Napriek tomu sa nám už podarilo pomerne veľa pracovných stretnutí – celej Rady, predsedníctva aj pracovných skupín. Teším sa, že som v prvých týždňoch mohol byť prítomný a poslúžiť slovom na krste, ako aj na uvedení nového kazateľa do služby. No a snažíme sa usilovne pracovať na úlohách z Konferencie delegátov zborov, napr. v otázke nadstavby našej budovy v Bratislave na Súľovskej či myšlienky Domu pre seniorov v Bernolákove.

To znie ako dynamický štart! Čitateľom prezradíme, že už pred zvolením do Rady BJB si navštevoval jednotlivé zbory BJB na Slovensku. Čo si počas týchto návštev zistil? Kde sa podľa teba BJB na Slovensku v súčasnosti nachádza?

Návšteva skoro všetkých našich zborov v priebehu niekoľkých mesiacov bola pre mňa veľmi zaujímavá skúsenosť. Veľmi jasne som videl a zažil rôznosť a pestrosť od malinkých spoločenstiev až po tie najväčšie, od dedín až po Košice a Bratislavu. Za posledné dekády sme v BJB na Slovensku nemuseli riešiť zásadnejšie spory či napätia v oblasti vierouky. Viackrát (napr. pri rozhovore s bratmi z Česka) som sa však zamýšľal, či to okrem názorovej jednoty – možno aj vďaka Katedre teológie a katechetiky v B. Bystrici – nie je tak trochu aj prejavom nezáujmu či apatie. Angažovanosť a iniciatíva nepatria do našej prirodzenej slovenskej kultúrnej výbavy. Ježiš nás však k angažovanosti a iniciatíve vyzýva!

Späť však k otázke: Myslím, že zbory sa medzi sebou značne líšia, a neviem, či sa dá okrem veľmi všeobecne platných charakteristík ich spolu opísať. Snáď by sme mohli povedať, že máme pomerne nízky vekový priemer kazateľov a s potešením som zisťoval, že vo väčšine zborov sa darí do staršovstva začleňovať aj bratov v aktívnom veku. Byť v dnešnej dobe zdravým a misijne efektívnym zborom si vyžaduje sústavnú, vernú, systematickú prácu nielen kazateľa. Myslím, že tu máme ešte rezervy a sami vidíme, že ovocia je poskromne.

Nemôžeme sa vzdávať! Aj keď vieme, že každé obrátenie hriešnika je Božia práca, náš život má byť verným, zrozumiteľným svedectvom v každej generácii.

Okrem vieroučnej stability, vedel by si pomenovať, čo momentálne funguje veľmi dobre, a v akej aktivite alebo aktivitách by sme mali vyvinúť väčšie úsilie?

Ďalšie pozitívum vidím napríklad v práci Odboru mládeže, kde sa nám už veľa rokov darí kvalitne pripravovať konferenciu, kemp a víkendovku pre mládežnícke tímy. Nadviazali sme na dobre rozbehnutú systematickú prácu Tomáša Valcháňa a snažíme sa nezaspať a rozvíjať tento potenciál ďalej. Za dobrú považujem aj snahu viacerých zborov slúžiť vo svojom okolí formou komunitných centier (DEPO, 3Pé atď). Teším sa aj z pohybov okolo zakladania nových zborov. Existujúce snahy o zakladanie zborov na nových miestach potrebujú oveľa razantnejšiu podporu, povzbudenie a možno aj posily (Prešov, Veľký Krtíš, Rimavská Sobota...) a priestoru pre ďalšie baptistické zbory máme na Slovensku naozaj dosť. Zdá sa, že Pán Boh dáva dokopy tímy ľudí, napr. v Košiciach či v Revúcej. Verím, že s každým úspešným pokusom bude Pán Boh pridávať aj nových povolaných pracovníkov.

Väčšie úsilie by sme mohli vyvinúť v oblasti revitalizácie, t. j. obnovy existujúcich zborov. V zahraničí sa tejto téme už roky venujú v snahe pomôcť zborom, ktoré ustrnuli, uzavreli sa do seba a nie sú svetlom, soľou a mestom na vrchu. Aj to, čo sa začínalo ako nadprirodzené hnutie, sa rokmi stáva inštitúciou, ktorá potrebuje obnovu a oživenie. V prvom rade musíme byť ochotní pozrieť sa pravde do očí a pravdivo pomenovať svoju situáciu. Až potom je nádej na obnovu. Bez takéhoto (drastického) nastavenia zrkadla budeme zo zotrvačnosti opakovať to, na čo sme si zvykli (tradícia).

Čo považuješ za tri najväčšie výzvy, ktorým BJB čelí, a ako sa s nimi chce nová Rada popasovať?

V prvom rade je naším poslaním hlásať evanjelium a vychovávať učeníkov. Obávam sa, že v našich zboroch je veľa ľudí, ktorí celý život strávili v cirkvi a v kresťanských kruhoch. Vieme sa zbožne vyjadrovať a poznáme naše (kresťanské) piesne. Nedokážeme však evanjelium komunikovať zrozumiteľne a efektívne tak, aby oslovilo našich sekulárnych priateľov (ak vôbec nejakých neveriacich priateľov máme!). Žijeme si „na svojom dvore“, a keďže s ľuďmi vonku sa nestretávame a netrávime s nimi čas, nevieme, aké otázky ich trápia. Ťažko im takto budeme rozumieť, milovať ich Ježišovou láskou a spolu s nimi hľadať aktuálne biblické odpovede. Vychovávať učeníkov sa nedá bez zdieľania svojho života s tým druhým. Sme ochotní zaplatiť túto cenu? Máme čo ponúknuť?

Po druhé, tak ako v spoločnosti, aj v Cirkvi potrebujeme osobnosti, ktoré nás inšpirujú a potiahnu správnym smerom. Ak by sa aj objavili, neviem, či máme dostatok zrelosti a pokory takýchto vedúcich nasledovať. Občas mám dojem, že individualizmus, urážlivosť či závisť sú medzi nami silnejšie ako evanjeliová pokora, múdrosť, ochota poslúchať a nasledovať (Boha i autority). Treťou veľkou výzvou je, že živá viera sa nemôže obzerať len späť a sentimentálne vzdychať, ako nám bolo voľakedy dobre, ako pekne žili naše rodiny či zbory...

Ježišovi sa ani dnešná doba nevymkla z rúk, toho sa nemusíme báť! Potrebujeme uznať, že mnohému nerozumieme, a preto nebudeme poučovať bez načúvania a zbožnými frázami odpovedať na otázky, ktoré sa dnes nik nepýta. Kristovu Cirkev nezničia homosexuáli, moslimovia ani bruselskí (či iní) liberáli. Cirkev viacej ohrozujú cirkevníci, ktorí nežijú svoj vzťah so živým Bohom *tu a teraz* a ktorí nie sú ochotní poslúchať Boha, vyznávať svoj hriech a kráčať vpred vo viere, v nádeji a v láske!

Ako sa s týmto chce nová Rada popasovať? To naozaj neviem. Som v službe asi pätnásť rokov a ľahký recept na tieto veci nepoznám. Je to náš aktuálny zápas s hriechom v nás a okolo nás. Je to zápas o víťazný život, o umŕtvovanie tela a plnosť Ducha. Isté je, že bez modlitby a ostatných duchovných disciplín (pôst, čas v samote, jednoduchý spôsob života, štedré dávanie, atď) je akékoľvek napredovanie správnym smerom ilúzia.

Skúsime sa teda opýtať na praktickú stránku veci. Prebiehajú už v súčasnosti nejaké projekty Rady, resp. aké projekty či aktivity plánuje?

Myslím si, že viac ako o projektoch či aktivitách je to o ľuďoch. Rada BJB nemá ambíciu vytvárať a riadiť veľké projekty. Skôr chceme podporovať existujúcich i nových služobníkov (v teréne), aby rozvíjali to, čo im Pán Cirkvi zveril a k čomu ich volá. Preto jednou z oblastí, kde už prebiehajú rozhovory a prípravy, je oblasť starostlivosti o kazateľov a pracovníkov v cirkvi. Ak nebudeme do našich pracovníkov investovať, nemôžeme očakávať ich dlhodobé zdravé fungovanie a rozvoj. Aj oni majú rôzne potreby, ktoré vyplývajú z ich práce, a tieto potreby musia byť napĺňané. Ľudia nie sú stroje, no aj jednoduché stroje si vyžadujú pravidelnú údržbu. Práca s ľuďmi je náročná. Chceli by sme zborom ponúknuť pomoc v tom, ako sa o svojich kazateľov a pracovníkov lepšie starať. To je jedna z vecí, ktorú môžeme spoločne robiť preto, aby do našich radov pribúdali povolaní a kompetentní pracovníci. Spomenul som však aj ďalšie dve oblasti, v ktorých rozbiehame nové iniciatívy – zakladanie nových zborov a obnova zborov. Verím, že o tomto ešte budeme môcť povedať v krátkej budúcnosti oveľa viacej.

V čom by si chcel ako predseda nadviazať na doterajší trend vo vedení v cirkvi a kde, naopak, vidíš priestor pre zmeny?

Za kľúčové vidím vytvárať pracovné tímy, ktoré sa budú špecializovať na jednotlivé oblasti služby (Ef 4, 11) a nebude „každý

hovoriť do všetkého". Máme medzi sebou šikovných, obdarovaných aj skúsených bratov a sestry. Treba im vytvárať priestor a pozývať ich k spolupráci tak, aby svoje obdarovanie použili pre Božie kráľovstvo, a ak sa dá, aj pre rozvoj BJB. Niektorí majú možnosť robiť tak zadarmo, niektorých musíme zaplatiť. Pomaly si aspoň väčšie zbory uvedomujú, že ak chcú mať kvalitne odvedenú prácu (vedenie zboru či misia), asi to nepôjde za minimálnu mzdu (ktorú zabezpečí štát). Jedným z mojich cieľov je vytvárať prostredie, ktoré bude do služby v cirkvi priťahovať viacej pripravených, obdarovaných bratov i sestry – dobrovoľnícky či primerane zaplatených.

Ako si predstavuješ efektívne fungovanie Rady BJB, aby nedošlo k ohrozeniu kongregacionizmu na jednej strane a aby nebola len akousi sterilnou administratívnou záštitou na strane druhej?

Ako som o tom hovoril aj pri schvaľovaní zmien v našom systéme, medzi minimalistickým administratívnym prístupom a hierarchickým autoritatívnym prístupom vidím obrovský priestor pre inšpiráciu, motiváciu, konzultácie, koučovanie, networkovanie, fundraising, zdieľanie zdrojov a pod. V žiadnom prípade nechceme zborom siahnuť na ich práva a povinnosti. Súhlasím s postojom, ktorý pred rokmi sformulovali v košickom zbore, že BJB sa má prioritne venovať veciam, ktoré by jednotlivé zbory samy nezvládli, ale spolu ich môžeme robiť lepšie (ako napríklad výchova a príprava služobníkov pre Cirkev aj misiu). Je zrejmé, že sú aj oblasti, ktoré väčšie zbory zvládajú, ale menšie by privítali pomoc (napríklad financie, nadobudnutie a obnova budov, zahraničná spolupráca...).

Okrem toho, ako som aj vyššie spomenul, každý z nás potrebuje pravidelne pohľad do zrkadla. Aj túto službu by jednotlivým zborom a staršovstvám mohla BJB ponúkať. Osobne sa prikláňam k názoru, že aj vo veci spravovania majetku by BJB nemala smerovať k posilňovaniu pozície Rady či inej formálnej štruktúry BJB. Naopak, preferujem, aby za jednotlivé projekty i majetky niesli plnú zodpovednosť miestne zbory či regionálne zoskupenia zborov. Samozrejme, iba ak sú pripravené a ochotné tieto zodpovednosti kompetentne prevziať a dlhodobo múdro spravovať.

Veľa rokov si spoznával vnútorný život cirkevných zborov – dedinských, aj mestských – a ako kazateľ si bol blízko pri ľuďoch. Neobávaš sa, že v novej funkcii stratíš kontakt s „radovými" veriacimi?

Môj posun do novej pozície nevnímam ako veľký skok. S postupom času sa vyvíjajú a menia aj okruhy ľudí, s ktorými trávime čas. Pri všetkej snahe, ak sa mám postarať o svoju rodinu (t. j. tráviť s nimi nejaký čas), ak mám mať normálne vzťahy v širšej rodine či v susedstve (t. j. tráviť s nimi nejaký čas), ak mám udržiavať kontakt s ostatnými farármi/kazateľmi/pastormi vo svojom meste (t. j. tráviť s nimi nejaký čas) a mám pestovať dobré vzťahy s baptistickými kolegami v regióne i v celej SR (t. j. tráviť s nimi nejaký čas), ak mám dobre viesť zbor spolu so staršovstvom (t. j. tráviť s nimi nejaký čas) a ešte sa skúsiť prihovoriť aspoň novým ľuďom, ktorí sa objavili v zhromaždení (t. j. tráviť s nimi nejaký čas)... priestor pre kontakt s „radovými" veriacimi je, žiaľ, veľmi malý. Myslím však, že Ježiš je nám výborným príkladom, ako pracovať „v kruhoch". Mal najužší kruh blízkych učeníkov, širší kruh dvanástich učeníkov, až po zástupy, ktorým príležitostne slúžil. Ak naozaj máme vychovávať učeníkov, musíme viacej času tráviť s menej ľuďmi. Ak to budeme robiť všetci, Cirkev bude pekne žiť a každý bude mať svoje miesto. Musíme sa však pohnúť ďalej od predstavy, že po dvadsiatich rokoch v cirkvi namiesto služby druhým čakáme, kedy si nás kazateľ všimne a príde nás navštíviť, potľapkať po pleci... Rozumiem, že povzbudenie je vždy potrebné, dokonca by som povedal, že sme naň až skúpi, no kazateľ nemôže niesť všetko sám, preto je dôležité, aby sa aj veriaci podieľali na vytváraní kultúry úcty a povzbudenia. Je isté, že aj dnes každý máme vo svojom okolí ľudí, ktorých môžeme požehnať a povzbudiť.

Inými slovami, rád by som naďalej udržiaval vzťahy so všetkými, za ktorými ma Pán Cirkvi posiela. Určite je medzi nimi miestny bezdomovec, možno tam bude aj prezident, a mnoho iných medzi tým. Naše kruhy však majú limity – preto, aby sa vedľa zmestili kruhy druhých...

A okrem toho si ešte ako kazateľ BJB v roku 2015 spoluzaložil SEVIN – Slovenský evanjelikálny inštitút. Čo podnietilo vznik tejto iniciatívy?

Založeniu SEVINu predchádzali mnohé roky práce s ľuďmi a premýšľania, ako im pomôcť integrovať ich prežívanie viery – osobný kresťanský život – s ich profesijným, pracovným životom. Som veľmi vďačný za našu katedru teológie, ktorá má za cieľ pripravovať ľudí najmä pre kazateľskú službu. Ale uvedomoval som si, že v každom zbore máme oveľa viacej pracujúcich, šikovných ľudí, ktorým často nedokážeme pomôcť verne aplikovať evanjelium v ich konkrétnom kontexte. Dozrelo to asi po období, keď som mal pomerne blízko seba asi 5 – 6 mladých lekárov (či študentov medicíny) a s niektorými z nich som trávil hodiny v diskusii o viere, Biblii, etike... Ako by mal žiť a pracovať veriaci lekár? Ako sa rozhodovať pod tlakom, keď musíme vyberať len zo zlých riešení? Určite veľký vplyv na moje osobné smerovanie a následne aj na moju prácu mali moje každoročné návštevy European Leadership Forum (roky v maďarskom Egri, ostatné roky v poľskej Wisle), kde mi okrem iného pomohli uvidieť, aký obrovský vplyv má na západnú civilizáciu univerzita – takmer všetci vplyvní ľudia od politikov, biznismenov, cez spisovateľov až po rockové hviezdy či hercov absolvovali univerzitné štúdium. Pre kresťanov je to obrovská príležitosť, ale aj riziko, že tento kľúčový vplyv (ako aj mnohé iné) úplne prenecháme sekulárnemu humanizmu.

Tak sme sa nakoniec rozhýbali a s pomocou i požehnaním niekoľkých starších priateľov (Paľo a Danka Hanesovci, Janko Henžel) sme s Peťom Málikom, Peťom Azorom a Martinom Bielikom začali ťahať prvé kontúry Slovenského evanjelikálneho inštitútu.

Všimli sme si, že aktivity SEVINu sa od založenia vyvíjali, v ostatných mesiacoch vznikla nová webstránka a nové zameranie. Povedal by si nám viac o rôznych aktivitách, ktoré SEVIN robil a robí teraz, a na čo sa nimi snaží reagovať?

Jedným z našich cieľov bolo povzbudiť veriacich odborníkov a pomôcť im nežiť v určitej „schizofrénii" – cez týždeň som lekár, akademik, právnik... a v nedeľu som kresťan (často s vierou a teologickými názormi na úrovni dorastencov). Tak sme začali pracovať na stretnutí kresťanov pracujúcich v zdravotníctve, kde na prvé dva ročníky prišlo asi 45 ľudí. Všetci hovorili, že niečo také je veľmi potrebné a určite by chceli prísť opäť. Okrem toho sme využili príležitosť a v situácii spoločenského napätia pred „Referendom za rodinu" sme zorganizovali verejnú diskusiu k tejto téme. Po referende sa okamžite spustila téma odluky cirkví od štátu (keďže referendum ukázalo, že kresťanstvo mnohých Slovákov je len nálepkou, ktorá

má veľmi malý vplyv na ich praktický život), a tak sme pripravili verejnú diskusiu na túto tému. Pokračovali sme v diskusiách aj pred parlamentnými voľbami a v spolupráci so študentským projektom Ponorka sme spoluorganizovali sériu diskusií o holokauste (záznamy z väčšiny diskusií nájdete aj na našej stránke).
Sme veľmi radi, že okruh aktívnych dobrovoľníkov SEVINu sa pred pár rokmi rozšíril aj o Martinu Bobulovú, ktorá nám pomohla vrátiť sa aj k inému pôvodnému zámeru – publikovať kvalitné materiály, ktoré reflektujú aktuálne spoločenské témy z evanjelikálneho pohľadu – či už formou glosy, recenzie, krátkej štúdie či rozhovoru so zaujímavou osobnosťou.
Keďže SEVIN nikdy nemal žiadneho plateného pracovníka a všetku prácu si medzi sebou delili už aj tak značne vyťažení ľudia, veci nám idú pomalšie, ako by sme chceli. Kúsok cesty máme však už za sebou a verím, že budeme pokračovať.

Kto by sa mal o SEVIN zaujímať a prečo? Môže sa do jeho aktivít aj zapojiť? Ak áno, ako?

SEVIN má za cieľ pomáhať angažovaným kresťanom, ktorí chcú naplniť poslanie, ktoré nám Pán Ježiš dal, aby sme boli soľou a svetlom. Veríme, že to dokážeme, len ak budeme verní Písmu, kultúrne relevantní a spoločensky angažovaní. Ako to niekto pekne vyjadril: „chceli by sme pomáhať veriacim myslieť a mysliacim veriť." Príkladom by v tomto mali byť kazatelia, ale nemôže sa to skončiť pri nich. Cirkev tvoria všetci veriaci a naše poslanie naplníme, len ak ruku k dielu priložia všetci!
SEVIN môžete podporiť tým, že si na našom webe alebo Facebooku prečítate, čomu sa venujeme, prečítate si aktuálne publikované texty, a ak sa vám zdajú užitočné, odporučíte ich svojim známym. Veľmi radi by sme pod publikovanými textami rozbehli kultivovanú diskusiu! Napíšte nám, s čím nesúhlasíte, alebo čo sa vám zdá nezrozumiteľné... Takisto veľmi privítame, ak nám dáte námety, o akých témach by ste radi počuli, resp. čítali. Nesľubujeme, že sa nám všetko podarí spracovať. Ale veľmi potrebujeme spätnú väzbu, či je to, o čo sa snažíme, užitočné a ako to môžeme robiť lepšie.
Aj keď SEVIN zatiaľ nemá vlastnú právnu subjektivitu (a teda ani bankový účet), môžete našu službu podporiť aj finančne (darom na účet BJB s poznámkou PRE SEVIN).

SEVIN: Čo by si na záver odkázal čitateľom?

Nestrácajme nádej! Ježiš povedal, že bude s nami až do konca sveta. Nesľúbil nám, že to bude jednoduché, ani že nám budú všetci tlieskať. Nenechajme sa odradiť kritikou či neúspechom. Hľadajme si svoje miesto, kde budeme môcť rozvíjať Bohom dané dary – pre dobro Cirkvi aj sveta. Všetko, čo robíme, robme pre Pána. Tak budeme Jeho vernými svedkami a príjemnou vôňou, ktorá sa šíri do okolia.

Otázky v rozhovore kládol
SEVIN (Slovenský evanjelikálny inštitút)

Očekáváme s důvěrou

Ve čtvrté kapitole evangelia podle sepsání Jana je popsán Ježíšův rozhovor se Samařankou, která v ten den poznává pravdu a stává se Ježíšovou služebnicí. Nato přicházejí z města učedníci s nákupem a nutí Ježíše, aby pojedl.
On však jim odpoví: **„Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal a dokonal jeho dílo. Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec. Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne" (J 4, 34 –38).**
Členové Ježíšovy skupiny nerozuměli, co tím Ježíš myslí, ocitli se v Boží škole. Měli se stát prvními misionáři a tak je Ježíš vedl ke spolupráci. Vysvětloval jim, co znamená povolání k práci „na Božím poli".
Na příkladech Božího stvoření poukazoval na moudrost a účel, proč to tak dělat. Později je posílal do měst hlásat Boží slovo po dvou. Také v uvedeném textu jim ukazuje rozdělení práce. Jeden rozsévá, druhý žne, třetí shromažďuje úrodu do stodol.
A nakonec se mají z úrody všichni společně radovat – rozsévač i žnec.
Ježíš je také povzbuzoval ve víře, aby nebyli skleslí v žádné situaci. To je Boží vůle. V přečteném textu sám Ježíš rozsévá a učí členy své skupiny, i nás, jak mluvit s hledajícími. Učedníci neslyšeli, co Ježíš ženě u studny řekl. Zarazilo je to, co viděli. Že mluví se Samařankou, což bylo tehdy společensky nemyslitelné. Dívali se na situaci pohledem tehdejších pravidel chování. Neměli tehdy tušení, o co Ježíšovi jde. Prožívali pocit zklamání.
Zatímco oni zabezpečovali jídlo, aby měl Ježíš co jíst, on se baví s nějakou Samařankou! Ježíš však činil vůli toho, kdo jej poslal, vůli Boží a měl před sebou dokonání svého díla na zemi.
O to mu šlo. Učedníci to však nevěděli. Nepozvedli svoje zraky, nedívali se nahoru, dívali se na sebe a na svoje tradice.
Podobně jsme na tom dnes i my, ale máme proti Ježíšovým učedníkům velkou výhodu. Pokud jsme uvěřili v Ježíše Krista, dal nám svého Ducha svatého, který nás vede, učí, ukazuje, co je dobré, a zneklidňuje nás, když se chystáme udělat něco, co není u nás v pořádku.
Dal nám také Bibli, kde si můžeme všechno přečíst. Pán Bůh je nade vším. Vidí naše chyby, a přesto nás miluje. Nežádá po nás, abychom se snažili každý sám, potili se a soutěžili, kdo bude lepší. Ulehčuje nám práci tím, že dává příklad práce ve skupině, kde je práce rozdělena podle obdarování jednotlivců s cílem ukazovat lidem na Něj, na jejich záchranu. Pole již zrají ke žni. Kolem nás je mnoho hledajících a nešťastných lidí. Nic není náhoda, ani svolání skupiny věřících v našem sboru. Vždyť ani Ježíš nevybral členy své skupiny náhodou. Vše mělo a má svůj účel. Jsem vděčná za náš sbor, za naše skupinky a věřím, že ne náhodou jsme to právě my, kdo se setkáváme, spolupracujeme a modlíme se. Věřím, že Pán má pro nás už dávno připraven svůj plán a očekává od nás, že budeme věrně Jemu naslouchat a předkládat Mu svoje záležitosti společně a s důvěrou. Nemusíme všemu hned rozumět, všechno hned vědět, ale najisto víme a věříme, že pokud jsme jako bratři a sestry svěřili sebe a naše skupinky Pánu Ježíši Kristu a necháme se jím vést, bude vše dobré, budeme žít v pokoji a spolu se radovat.

Marie Horáčková

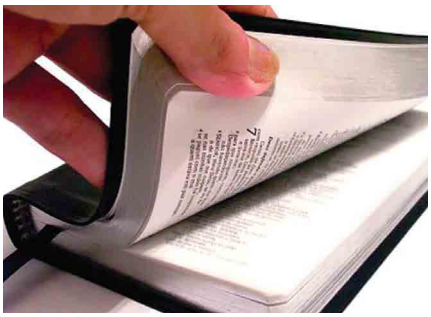

Foto z archivu BJB Blansko

Dávám Bohu každý den

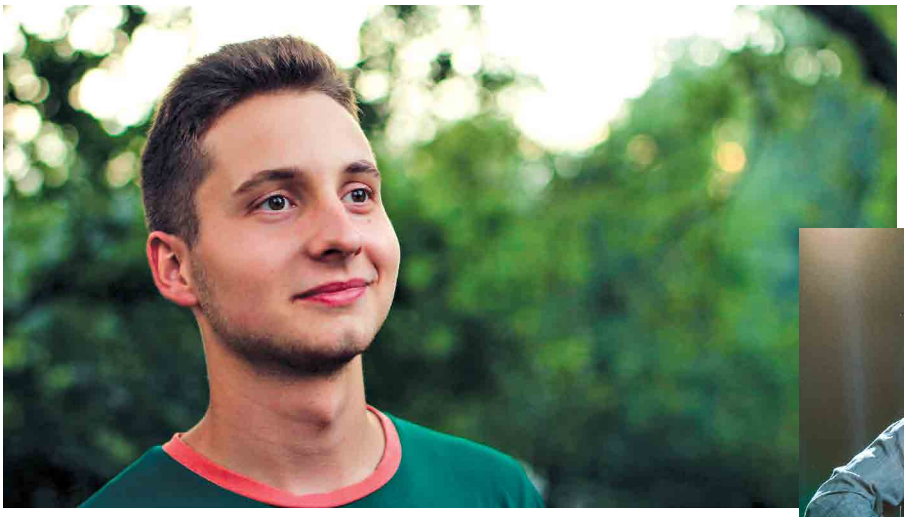

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Pro vidění celé souvislosti mého příběhu je potřeba se podívat do mého velmi raného věku a také do příběhu mých rodičů. Mám jednoho staršího bratra a mladší sestru, takže jsem prostředňák. Když mi byly asi 3 nebo 4 roky, moji rodiče prožívali velkou krizi manželství. Z tohoto období si pamatuji jen velmi malé útržky. Vím, že jsme bydleli s mamkou asi rok u babičky a taťku jsme skoro nevídali. Už v té době jsem vnímal mezi rodiči velké napětí a nedorozumění. Mamka pocházela z rodiny, kde se rodiče rozvedli, vyrůstala s maminkou a nevlastním otcem. Taťka zase z rodiny, kde vládl dědeček poměrně pevnou rukou. Oba zoufale hledali naplnění a naději ve svých životech, ale v době, kterou popisuji, už bylo jejich manželství těsně před zhroucením. Pak ale taťka i mamka (nezávisle na sobě) začali trávit čas se svými přáteli. Mamka se svojí dobrou kamarádkou a taťka se spolužákem ze střední školy. Oba tito lidé byli věřící. Znali dopodrobna celou situaci mých rodičů a začali se s nimi bavit o Pánu Bohu. Jak šel čas, naši spolu už rok nežili, najednou se jednou v neděli potkali v jedné církvi v Brně. Úžas a překvapení byl na obou stranách: „Co tady děláš?" „Ne, co ty tady děláš?!" Pán Bůh začal jednat s mými rodiči a svou milostí způsobil, že dali svoje životy do Jeho rukou. Náprava manželství byl první krok. Navzájem si odpustili a vydali se plně do Boží ruky. Taťku Bůh během jednoho momentu osvobodil ze závislosti na kouření, když se svými slovy modlil, aby ho Bůh zbavil této závislosti. Maminka byla uzdravena z psychického zranění z minulosti a dále také z různých fyzických obtíží. Tato část hraje velkou roli v mém příběhu. Je to totiž už samo o sobě velké svědectví o Boží dobrotě a milosti. To On sám zachránil manželství mých rodičů a sám je vybudoval k tomu, aby vychovali rodinu, která bude Pána Boha milovat a ctít.

Tím už se dostávám k mému příběhu. Vyrostl jsem tedy v křesťanské rodině. Pamatuji si, jak nám rodiče často četli z Bible před spaním nebo se s námi modlili. Chodili jsme do církve, která je stále mým domovem. Lidi jsou tam různí, ale pro mě to bylo místo, kde jsem se cítil bezpečně a v Boží blízkosti. Jak jsem procházel dětství, postupně se formoval můj pohled na Boha. Velmi rád jsem vždycky četl obrázkovou Bibli a vybíral si hlavně příběhy, kde figurovali různí bojovníci a hrdinové té doby. I to formovalo a stále formuje můj pohled na Pána Boha. Viděl jsem ho už tehdy jako bojovníka a udatného bohatýra, který za mě bojuje a vždycky se mě zastane. Úplně prostá dětská víra. V osmi letech jsem s mým tatínkem pozval Ježíše do svého života. Můj život to velmi ovlivnilo a já už v té době silně vnímal potřebu odpuštění mých hříchů i to, že sám se s tím nedokážu vypořádat. Vyznával jsem to Pánu Bohu a On mi dával poznat, jaké to je, když přijde do lidského života Jeho odpuštění, klid, pokoj, radost a naplnění. Nebylo to žádné tvrdé usvědčení a vyčítání mých chyb, ale spíše laskavý Otec, který chce pro mě jen to nejlepší.

Ve 14 letech jsem se nechal pokřtít. V období puberty a dospívání jsem bojoval s různými vlivy, které toto období přinášelo. Nikdy jsem nebyl typ, který by se chodil opíjet s kamarády nebo podobné věci, neviděl jsem v tom smysl. Spíš jsem bojoval se svojí identitou a na Boha často zapomínal. Byl jsem neklidný, moje chování k rodičům a k okolí nebylo úplně příkladné. Svou roli hrálo i to, že jsem byl z křesťanské rodiny a měl jsem pocit, že se ode mě něco očekává. Proto jsem měl často problém vůbec říct nebo jen zmínit, že věřím v Boha, že jsem křesťan. Přes různé pády a strasti jsem poznával sám sebe. Díky příkladu rodičů a mých přátel, kteří se mi věnovali, a především díky Boží věrnosti jsem tím vším prošel a rozhodl se jít plně za Bohem.

Bůh mě taky provedl procesem, kdy lámal moji pýchu a ego. A stále to dělá a chci, aby to dělal i dál. V mé zlomenosti totiž se mnou Pán Bůh může nejlépe pracovat a posouvat mě dál.

Každé období v životě má nějaký smysl, proto se snažím nebránit se tomuto „Božímu lámání".

Věřit v Boha pro mě znamená dávat mu prostor v mém životě. V mém přemýšlení, v tom, jak se chovám, co říkám. Je to vědomí toho, že je tady Stvořitel celé země a vesmíru i samotného člověka, který o mě má zájem a proto se vydal za mě, abych já měl volnou cestu k Bohu skrze Ježíše Krista. Vím, že si Boží milost nezasloužím; proto vím, že se nemusím snažit na Boha nějak zapůsobit, tím, co dělám. Vím, že On mě zná lépe než já sám sebe, a proto mu směle a s důvěrou vkládám každý den, který žiji na této zemi.

Štěpán Matuška

Čujem, že sú roztržky medzi vami

Je skvelé, že kresťania z evanjelia vyciťujú priame a nepretržité povzbudzovanie a napomínanie k jednomyseľnosti. Po páde človeka sa neuposlúchnutím Hospodina začalo rozmotávať klbko sebeckých výplodov ľudskej malosti, trieštenie myslí a v hriechu aj strata cieľa života. Tak je to dodnes a neobchádza to ani nás. Ak sa v mysli uvoľníme, zvedení pokušením sa bezducho stratíme v roztržkách. Roztržky začínajú úplne nevinne: Koho uprednostníme, Apolla, Kéfaša, či Pavla? Vyberáme si medzi ľuďmi, ale evanjelium nás rýchlo zabrzdí dôležitou otázkou: Či je Kristus rozdelený? Niekomu sa, ako voľakedy korintským, viac prihovára Apollo. Ale to, že každý z nás je iný, ešte nie je dôvodom vyberať si medzi ľuďmi a pripravovať pôdu pre ctižiadostivosť a roztržky. Sme rozdielni, ale každý je Božím originálom. Apoštol pred slovom ustanovenia, ktoré čítame pri slávení pamiatky Večere Pánovej, napíše vetu: „... čujem, že sú roztržky medzi vami ...“ „Či pohŕdate cirkvou Božou a zahanbujete tých, ktorí nemajú?“ Dodávam, nemajú toľko ako vy? Jednomyseľnosť nesmieme opustiť preto, že sme rozdielni.

Pozastavme sa nad otázkou: Chceme hovoriť jedno a to isté, (hovoriť rovnako), byť dokonalí v jednej a tej istej mysli? Dá sa to docieliť? Jedna z najväčších chvíľ, keď sa môžeme pozastaviť nad výzvami evanjelia k jednomyseľnosti, je slávenie pamiatky Večere Pánovej. Pri zdvihnutí ruky za chlebom a kalichom každý jeden z nás nanovo prežívame a potvrdzujeme v srdci zázrak vykúpenia. Zomierame s Kristom a povstávame (otvárame sa) k novému životu. Pokiaľ je pravdou nášho srdca, že: „...už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus,“ potom v každom osobnom novom rozhodnutí sme spojení a obohatení modlitbou Pána Ježiša, ktorú vyslovil pred ukrižovaním: „... Otče, aby boli v nás jedno, ako sme my jedno.“
Pripusťme, že v našich myšlienkach, ktoré sú niekedy ovládané ľudským egom, nedokážeme vždy splynúť s modlitbou za jednomyseľnosť. Ani nie sme schopní akceptovať hlboko prežité volanie apoštola: „... aby sme boli dokonalí v jedno...“ No keď Kristus ožije v nás, v tej chvíli „... Duch spolu pomáha našim slabostiam a prihovára sa za nás nevysloviteľnými vzdychaniami...“ a Pánova modlitba ako zázrakom mení aj naše srdce a utekáme od sporov. Nedáme sa okradnúť o požehnanie jednoty, ale v spoločenstve zboru si ho začíname užívať. Nevieme to ani vysvetliť, ale v jednomyseľnosti je nám veľmi dobre. Jeden druhého napĺňame radosťou, darujeme si zážitok nebeskej radosti. **„Naplňte moju radosť, zmýšľajte rovnako, majte rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna myseľ, nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba a nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných“** (Flp 2, 2 – 4).

J. Stupka

Dodrží, co slíbil

Uvažovali jste někdy o tom, že se zdá, že Boží lid zápasí a zlým se daří dobře? Proč se zdá, že lidé, kteří se snaží žít správně, dělat, co je správné, mají v životě problémy, jak se vypořádat s tím, že se jim pořád něco staví do cesty? Zároveň jsou lidé, kteří si žijí, jak chtějí, dělají si, co chtějí, očividně žijí v rozporu s tím, co říká Písmo, ale zdá se, jako by měli bezstarostný život, zdá se, že mají přebytek financí a všeho. Proč je tomu tak? Myslím, že jsme o tom asi všichni někdy přemýšleli.
Není to nic nového. Uvažuje o tom již žalmista v Žalmu 73, 2 – 9:

- Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty
- Neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí
- Smrt je do okovů ještě nesevřela, jejich tělo kypí
- Nevědí, co je to lidské plahočení, nebývají postiženi jako jiní lidé
- Jejich náhrdelníkem je zpupnost, násilnictví šatem, do něhož se halí
- Jejich oko vystupuje z tuku, provaluje se smýšlení srdce
- Vysmívají se a mluví zlomyslně, povýšenou řečí utiskují druhé
- Do úst nebesa si berou, jazykem prosmýčí zemi

Jinými slovy, zdá se, že říká, proč já zápasím se životem a snažím se dělat správné věci, když tenhle člověk si dělá, cokoliv chce a vede se mu skvěle a jak už jsem říkal, tuto otázku jsme si tímto nebo jiným způsobem už položili asi všichni.
Musíme si pamatovat, že Ježíš mluvil o rovné a úzké cestě (Matouš 7, 14). To, co se překládá jako úzká cesta, ve skutečnosti znamená namáhavá, problematická. Řekl, že se na ní setkáme se soužením a těžkostmi. Bude to někdy těžké, protože tato cesta neměla nikdy uspokojit naše tělo. Nikdy neměla utěšit naši tělesnou přirozenost. Ale vyzvat nás k tomu, abychom této tělesné přirozenosti zemřeli. Protože tělo a krev nezdědí království nebeské. To znamená, že cokoliv uspokojí tělo, a tedy i uspokojí naši tělesnou přirozenost, potlačí našeho duchovního člověka a obráceně. Musíme mít na paměti to, o čem mluvil v žalmech David, například Žalm 37, 1–7, 9:

- Uvadají rychle jako tráva, jak zelené býlí zvadnou
- Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost
- Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce
- Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v Něho, on sám bude jednat

- Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo
- Ztiš se před Hospodinem a čekej na Něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle
- Neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi

Na základě toho bych se chtěl pomodlit, aby vás Hospodin povzbudil, vás i mě, aby nás posílil k tomu, abychom dělali to, co je správné, i když se zdá, že je všechno proti nám. Dělat to, co je správné v Jeho očích, i když se zdá, že ti zlí prosperují. Když Mu budeme věrní, dodrží to, co nám slíbil.

Bill Cloud, Shoreshim Ministries (Kořeny, Tennesee) USA
Překlad: Marcela Folbrechtová

Masarykovy vztahy s baptisty

Říjen 2018, stoleté výročí vzniku první samostatné Československé republiky - významné datum pro náš národ. Události, které se odehrály před sto lety, jsou připomínány nejrůznějšími způsoby.
A v souvislosti s tím se pochopitelně „ve všech pádech skloňuje" i jméno prvního prezidenta Československé republiky, Tomáše Gariqua Masaryka. Možná se můžeme podívat na tu dobu z trochu jiné perspektivy. T. G. Masaryk, náš první prezident, měl totiž velice blízký vztah k naší církvi a k některým jejím představitelům – především Jindřichu Novotnému a Františku Kolátorovi, se kterými se osobně znal a stýkal.
Podle určitých zpráv si velice vážil i amerických baptistů, především Čechů, kteří se významně zapojili do úsilí o vznik svobodné Československé republiky. Myslím, že může být zajímavé podívat se na tyto informace trochu blíže.

Masarykova víra

Nechci se v tomto článku zabývat Masarykovým vztahem k náboženství, k Bibli, jeho osobní vírou a vztahem ke Kristu. I když by toto téma bylo jistě zajímavé (bylo o tom již mnoho napsáno a publikováno). Možná jen zcela stručně. V předmluvě ke knižnímu vydání svých přednášek „V boji o náboženství" v dubnu r. 1905 napsal Masaryk na adresu faráře Karafiáta (autora „Broučků"): „Panu farářovi je Ježíš Bohem, mně je jen člověkem..." (T. G. Masaryk: „Cesta demokracie"). Ovšem farář Svobodné reformované církve František Urbánek, který měl neomezený přístup k Masarykovi a měl jeho naprostou důvěru, napsal v kalendáři „Mír" v roce 1948, že Masaryk se probojovával ke slovům Písma „Ze srdce lidského vycházejí zlá myšlení", že věděl velice dobře, že Boha si nelze koupit záslužnými skutky, souhlasil s ospravedlněním z víry. A že před svou smrtí se Masaryk v duchovních věcech velice změnil a nevyloučil, že zemřel jako věřící (Rozsievač 2-3/1948 K.P.).

Masaryk v Brně

Ve sborníku „Československí evangelíci T. G. Masarykovi" (z roku 1930) vyšel článek Františka Kolátora, který vzpomíná na událost z roku 1910, tedy z období, kdy pracoval jako laický kazatel a misijní pracovník brněnského sboru. V článku s názvem „U nás v Brně na čaji" píše: „... a tak se stalo, že přijel prof. Masaryk přednášet do Brna 9. listopadu 1910... a ten den, před svou přednáškou byl na čaji u nás. Bydleli jsme tehdy v Haberlově ul. č. 20. Schůzka byla už před tím smluvena. Masaryk rád pozvání vyhověl, protože bylo mu mnohem milejší ztráviti (opis z článku) chvilku v kruhu rodinném při čaji, než v hospodě při pivě... Moje žena (pozn. Lydie, roz. Novotná) schovala si psaníčko, které jsem jí psal: „Prof. Masaryka dovedu po páté hodině anebo přijde on sám – adresu moji ví dobře..." Jak vyplývá ze slov bratra Kolátora, prof. Masaryk ho dobře znal, znal adresu jeho bydliště a dal přednost návštěvě v rodině baptistického kazatele před návštěvou někoho jiného, např. svého staršího bratra Ludvíka, který tehdy bydlel také v Brně, a sice v Kozí ulici.

Masaryk a českoslovenští baptisté

Ve stejném sborníku byl uveřejněn i článek Józy Novotného „Masaryk a českoslovenští baptisté". Jistě by bylo zajímavé uvést celý článek, uvedu ovšem z pochopitelných důvodů jen několik úryvků. „Náš poměr k Masarykovi před válkou vyrůstal z jeho poměru k nám." A dále autor popisuje pronásledování naší Církve, např. zákaz účasti dětí mladších čtrnácti let na shromáždění, nebo zatýkání a obžalovávání kazatele Jindřicha Novotného, jeho povinnost hlásit se pravidelně na policejním ředitelství nebo jeho výslechy před vrchním zemským trestním soudem. „Bylo to právě v této době, když můj otec sváděl své souboje s úřady úplně osamocen, že se začal ohlížet po někom, kdo by měl k nám blízko, kdo by sympaticky pochopil obě ohniska baptistických zásad: naprostou svobodu všech a nekompromisní rozluku církve a státu. ...Když pak si radostně mohl zjistit, že právě Masaryk ve svém náboženství tyto zásady vědomě staví do popředí, nebyl už ani okamžik v pochybnostech, na koho by se měl s důvěrou obrátit." Masaryk, jako poslanec, měl možnost zakročit ve prospěch Jindřicha Novotného přímo v parlamentu.

Dopis Masarykovi

Někteří naši bratři se určitě setkali s Masarykem i později. Po návratu z ciziny na podzim roku 1918 předali mu totiž František Kolátor, Antonín Kavka a Józa Novotný „adresu", jejíž text zněl: „Pane presidente, podepsaná „Bratrská Jednota Chelčického",

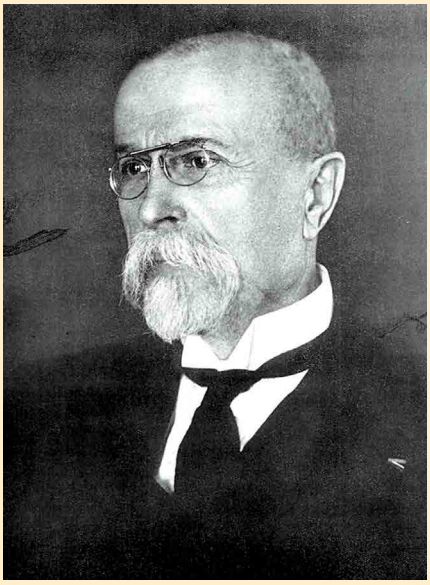

representantka československých baptistů, vyslovuje svůj obdiv nad dílem, které jste pro náš národ vykonal...
Připojujeme ještě jednu prosbu. Máte dvě krásné části života za sebou: prvou prošel jste úspěšně jako hluboký myslitel, druhou jako šťastný politik-osvoboditel. Věnujte poslední část svého života práci náboženské!..."

Jednání s Masarykem

Zmiňovala jsem se také o amerických baptistech. Ve výše uvedeném článku z roku 1930 vzpomíná Józa Novotný na setkání s Masarykem za přítomnosti dr. Gilla, který přijel do Prahy těsně před válkou, aby zjistil, zda by bylo možné konat misijní práci v Čechách ve větším rozsahu a jaká by byla právní situace, kdyby američtí baptisté pomohli bratřím v Čechách postavit modlitebny. Jednalo se pochopitelně o celou řadu církevně-právních otázek, které projednávali br. Novotný a Gill s Masarykem v jeho soukromém bytě.
K realizaci této pomoci však již nedošlo, protože několik týdnů po tomto jednání vypukla První světová válka. To se ovšem nejednalo o „krajana", o Čecha žijícího v Americe. Masaryk se ale setkal právě s baptisty - Čechy, žijícími v USA. Zmínky o nich jsem našla v několika zdrojích. První z nich je pochopitelně informace Józy Novotného v kapitole „Period of expansion" z publikace „The baptist romance in the Heart of Europe". Bratr Novotný zde popisuje konec 19. století a počátek století 20. jako čas duchovního probuzení mezi „novými Američany", mezi imigranty přicházejícími do Ameriky z evropských zemí, tedy i z Čech a Slovenska. Tak vznikl mezi jinými i Československý baptistický sbor v Clevelandu pod vedením bratra kazatele Václava Hlada.

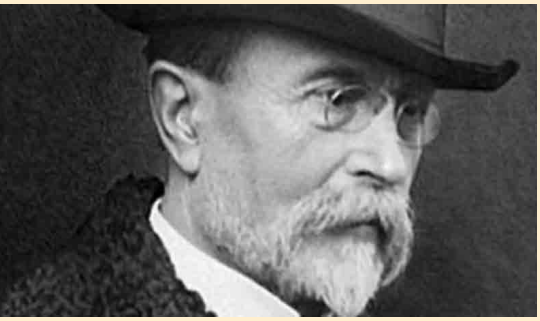

Baptisté v USA

Baptistická práce mezi Čechy a Slováky v Americe začala ovšem mnohem dříve, již v roce 1887 a kolébkou česko-slovenské misijní práce se stal sbor v Chicagu pod vedením bratra L. Lany. Po odchodu br. Lany navázal sbor v Chicagu prostřednictvím kazatele německého baptistického sboru Jacoba Meiera kontakt s bratrem Jindřichem Novotným ohledně misionáře. Jindřich Novotný jim tehdy doporučil kolportéra Jana Kejře. Po odchodu br. Kejře se kazatelem sboru stal bratr Václav Králíček, původně kazatel baptistického sboru v Roudnici nad Labem. Bratr Králíček byl kazatelem sboru v Chicagu od r. 1900 do r. 1921 (s dvouletou přestávkou v letech 1911 – 1913). Služba tohoto bratra se nesoustředila pouze na práci ve sboru, ale např. i na kázání a přednášky na mnoha místech USA. Zasloužil se také o to, že bylo získáno ve sbírkách mnoho finančních prostředků, jednak na účely misijní a dobročinné, ale také „pro věc naší národní samostatnosti". Bratr Králíček se angažoval tedy i v otázce české národní samostatnosti, a proto jistě nemohl nechat bez povšimnutí událost z roku 1907, a sice přednášku prof. Masaryka v Chicagu, jejímž tématem bylo právě náboženství pro svobodomyslné české krajany. Po této přednášce se Masaryk zúčastnil i náboženského kongresu v Bostonu („Jan Herben, T. G. Masaryk, život a dílo presidenta osvoboditele").
V knize „Kazatelé" (vydáno r. 2005) se můžeme dočíst: „Významný byl i podíl bratra Králíčka na boji o naši národní nezávislost za I. světové války. Svou osobností i svým dílem měl velký vliv na čelné představitele osmimilionové baptistické denominace v Americe, což se pak pozitivně promítalo i do postoje nejvyšších politických kruhů Spojených států k otázce čs. samostatnosti. Spolu s bratrem J. Zmrhalekem vyvolali rezoluci Jižní baptistické konvence žádající rozdělení Rakousko-Uherské říše a svobodu pro české země a Slovensko. Tato rezoluce byla zaslána vládě Spojených států a s řadou podobných rezolucí jiných organizací znamenala velkou podporu úsilí T. G. Masaryka o uznání ČSR." V době války byl kazatel Králíček také spoluzakladatelem a jedním z nejdůležitějších členů „Československého národního sdružení v Chicagu". Snahou tohoto sdružení bylo kromě jiného získat české protestanty ve Spojených státech a také americké baptisty pro myšlenku vzniku samostatného československého státu. A toto sdružení společně se „Slovenskou ligou" podepsalo 22. října 1915 tzv. „Clevelandskou dohodu", tedy dohodu o podmínkách spolupráce mezi Čechy a Slováky v samostatném státě. Tato dohoda byla v roce 1918 nahrazena „Pittsburskou dohodou", kterou 30. května toho roku podepsali zástupci Slovenské ligy, Českého národního sdružení, Svazu českých katolíků s Tomášem G. Masarykem. Masaryk jistě věděl o činnosti českých baptistů v USA a uznával ji, protože po ukončení kazatelské služby se br. Králíček v roce 1925 vrátil do vlasti a stal osobním poradcem prezidenta Masaryka.

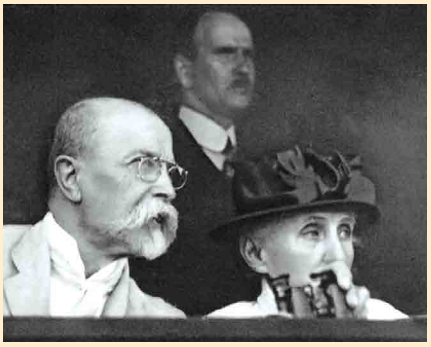

Modleme se za v moci postavené

Můžeme tedy vysledovat, že jak Jindřich Novotný, František Kolátor a jiní bratři zde v Čechách, tak naši bratři v USA v čele s br. Králíčkem, se zajímali o politickou situaci, mnozí se zapojili do úsilí o naši národní samostatnost a jejich práce a úsilí bylo oceněno jak prezidentem Masarykem, tak i jeho spolupracovníky, mezi jinými např. Vojtěchem Benešem, bratrem Edvarda Beneše, který velice pozitivně vzpomínal na činnost a na kázání br. Králíčka. Jistě známe slovo Písma: „Modlete se za v moci postavené..." Výše zmiňovaní bratři se jistě naléhavě modlili, ale vyprosili si i moudrost a sílu k činům.

Slavomíra Švehlová

V dědových stopách

I v letošním roce jsme si naplánovali dovolenou v překrásné oblasti Rakouska, v oblasti Severních Alp, v trojúhelníku Dachstein-Hallstatt-Salzkammergut. Na seznamu světového dědictví UNESCO má tento přírodní region stejné postavení jako Pyramidy v Gíze, Pompeje, jako Velká čínská zeď či souostroví Galapágy patřící k Ekvádoru. Se svou historií a kulturní tradicí, unikátní faunou a flórou patří tato oblast mezi nejvzácnější přírodní rezervace na světě.

Milujeme překrásnou přírodu, obdivujeme Boží stvoření, koříme se před Božím majestátem při pohledu na masiv alpských velehor. Při takové dovolené nemůže chybět ani výjezd lanovkou pod vrcholek Velkého Dachsteinu, kde je stále i uprostřed parného léta sníh a led. Bylo krásné počasí, přišlo nám, že snad všichni se ten den stěhují nahoru na Dachstein za mimořádným zážitkem. Spolu s manželkou jsme tam už byli, ale tentokráte jsme vzali s sebou rodinu mladšího syna se dvěma vnoučaty. Zvláště pro šestiletého Tima to musel být velký zážitek. Vidět lyžaře v červenci jít po sněhu...
Nicméně, jak tak nějakou minutu jdeme nahoře po sněhu, je to pro mého vnuka čím dál tím těžší. Boří se i při své malé váze do mokrého sněhu, chůze je čím dál náročnější. Najednou slyším, jak za mnou volá: „Dědo, už jsem na to přišel!!! Já půjdu ve tvých stopách!"
A hned tak i udělal. Bylo to od něho hodně chytré a prozřetelné. Jednak nemusel stopy namáhavě vyšlapávat, jednak se vždycky do velké stopy svého dědy bez problémů „vešel".
Vzápětí mi to problesklo nejen hlavou, ale především celým srdcem: právě tak, jako můj vnuk šel ve stopách mých, mohu já jít celým životem ve stopách Ježíšových. On mi ze své veliké lásky tu stopu vyšlapal, on mi ji zanechal a nabídl mi, abych ji využil maximálně možnou mírou. Navíc mohu mít jistotu, že se do jeho stopy, dostatečně veliké pro všechno, čím budu v životě procházet, určitě „vejdu". Že se nemůže stát, abych se ocitl v místě či prostoru, kde bych měl mít strach, že tam Kristus už není. Vždyť On šel ve všem přede mnou. A tak ten nádherný výlet na velehoru, chůze ve sněhu uprostřed léta, se pro mne stal hlubokým duchovním zážitkem.
A co víc? Svému vnukovi jsem již mohl povědět, že ještě bezpečnější, než jít ve stopách dědových, je jít ve stopách Kristových.
A tohle bezpečí, naši milí odběratelé a čtenáři, přeji ze srdce vám všem!

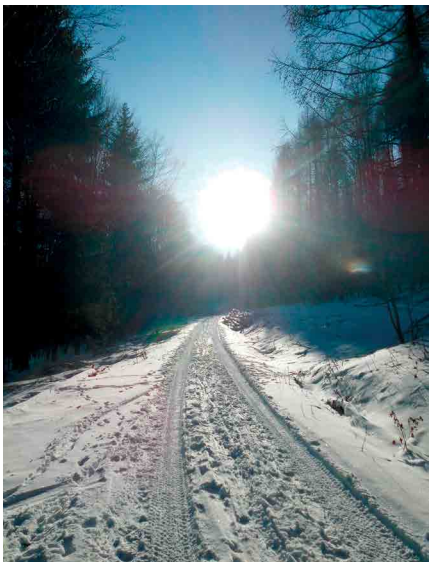

Jan Titěra, vedoucí BTM

Naše služba na karlovarském filmovém festivalu

Letos poprvé jsme měli v Karlových Varech možnost ověřit si zajímavou misijní příležitost – nabídnout návštěvníkům filmového festivalu doprovodný program s křesťanskou filmovou alternativou spolu s využitím letáčků BTM. Návštěvníci festivalu jsou většinou inteligentní, mladí lidé (tzv. batůžkáři) s velkým zájmem o filmovou produkci, se znalostmi o umění. Někteří jsou plní nejrůznějších životních otázek, ve filmech na ně hledají odpovědi a zápasí o svou identitu. Uniká jim však pravý smysl života, a proto je zde příležitost pro evangelizaci. Tento projekt vznikl již před čtyřmi lety, na základě

Brněnští hosté Pavel a Irena Dirdovi a organizátoři Lenka Veselá a Petr Kolek z BTM

myšlenky Tomáše Noska z místní Českobratrské církve evangelické. Tehdy jsme společně vypracovali rámcový misijní záměr, na který jsme se letos pokusili navázat.
V době konání MFF KV se uskutečnila první zkušební akce – promítání tří historických filmů s křesťanským podtextem.
Promítání se uskutečnilo v domě Českobratrské církve evangelické, která ochotně poskytla pro tento účel modlitebnu v Zahradní ulici č. 33. Sborový dům má pro tyto účely ideální polohu – nachází se na kolonádě přímo naproti hotelu Thermal.
Ve středu 4. 7. jsme promítali film „David Zeisberger – apoštol indiánů", ve čtvrtek 5. 7. film **„Poslední útěk Jeronýma Pražského"** a v pátek 6. 7. film **„Jan Hus – cesta bez návratu"**. Promítání vždy v 10:00 a v 18:00. Po filmu vždy následovala beseda s pozvanými hosty a malé občerstvení pro návštěvníky. Hlavním předpokladem misijní akce byla možnost promítání několika křesťanských filmů režiséra Luboše Hlavsy, které v posledních letech natočil a pro akci zdarma poskytl. Dalším předpokladem byla ochota vedení a staršovstva sboru ČCE k poskytnutí modlitebny pro promítání filmů, a také ochota ostatních církví v Karlových Varech tento projekt podpořit. Organizace projektu se ujala Bc. Lenka Veselá, certifikovaná lektorka ICEJ, projekt letos koordinovala Brněnská tisková misie. Cílem letošní akce bylo ověření si reálné možnosti konání této misijní akce. Na základě vyhodnocení pak případné doporučení realizace tohoto projektu i v dalších letech. Součástí vyhodnocení bylo i posouzení výhodnosti budovy ČCE (naproti hotelu Thermal), možnosti promítání filmů přímo v prostorách modlitebny, technického zajištění při pořádání koncertů, vč. možnosti doprovodných akcí (besed, koncertů a eventuelně i výstav). Potvrdil se i známý fakt, že ve většině případů jsou vstupenky na festivalové filmy předem beznadějně vyprodány, a že tedy řada zájemců nemá už další možnost nějaký festivalový film shlédnout, takže ráda využije alternativní nabídky křesťanských filmů.

Naši hosté: Jaroslava Kretschmerová a Pavel a Irena Dirdovi

Kazatel ČCE Martin T. Zikmund a Lenka Veselá

ZÁJEM DIVÁKŮ

Propagace celé akce byla letos zúžena jen na osobní pozvání přátel v rámci okruhů členů místních sborů (ČCE, BJB, CB, Armáda spásy aj.), internetovou prezentaci, zejména na webových stránkách BTM, plakáty v církvích a v prostoru před modlitebnou (vývěska, přenosný panel). I tak bylo promítání filmů diváky vysoce hodnoceno, kvalita filmů z produkce FONTIS TV Production Šumperk byla na „festivalové" úrovni. V příštích letech je na co navázat, k dispozici jsou další filmy s křesťanskou tématikou, a to i ze zahraničí. Sál modlitebny je výhodně umístěný, před modlitebnou ČCE proudí množství návštěvníků festivalu. Sál je prostorný, s optimální kapacitou cca 100 míst, má dobrou akustiku, možnost velkoplošného promítání na stěnu sálu. Příště by bylo dobré zajistit propagaci akce ve větším předstihu a pokusit se program zařadit mezi oficiální doprovodné programy festivalu.

Sborový dům ČCE v Karlových Varech má ideální polohu na kolonádě přímo naproti hotelu Thermal.

VZÁCNÍ HOSTÉ

Náš letošní program se kromě promítání soustředil na besedy o filmu, o historických souvislostech (připravil kazatel Martin T. Zikmund – ČCE, kazatel Lica Nicolae – BJB). Zájem ze strany diváků se však týkal i křesťanství a věroučných otázek. Přínosem čtvrtečního večera byla především beseda s Jaroslavou Kretschmerovou z divadla Studio Ypsilon, po pátečním večerním promítání následoval koncert spojený se svědectvím – Pavel a Irena Dirdovi, členové skupiny Guločar, oceněné v roce 2003 hudební cenou „Anděl". Důležitou misijní činností byla i stálá nabídka misijních materiálů, poskytnutých pro návštěvníky Brněnskou tiskovou misií.

JAK DÁL – PŘÍPRAVA NA MFF KV 2019

V příštích letech je nutné zajistit účast i dalších, křesťansky orientovaných známých osobností, zpěváků, výtvarníků apod. BTM může připravit a vytisknout další letáčky se svědectvím věřících umělců. Do dalších let je však nutné zajistit financování, včetně technického a grafického zabezpečení, zejména u místních církví, a tak rozložit náklady na více subjektů.
Věříme, že s Boží pomocí bude možné tuto akci pořádat i v dalších letech, prosíme vás proto již dnes o modlitby a finanční podporu.

Redakce Brněnské tiskové misie

Buď súčasťou skupinky

„Základnou témou kresťanstva je zmena – kto sa nechce zmeniť, nech zmení vierovyznanie," povedal Milan Rúfus. Lenže zmena života sa zriedkakedy odohráva v kostolnej lavici. Najčastejšie sa odohráva v kruhu, v prostredí cieľavedomých vzťahov.

Tim Elmore povedal, že dnešní ľudia sú v spojení viac ako kedykoľvek pred tým, ale najmenej zažívajú skutočné spoločenstvo. Dnešní dospeláci vyrastali v prostredí, kde sa rozprávali, a teraz sa učia rozprávať cez internet. Dnešní tínedžeri sa vedia rozprávať cez internet a učia sa komunikovať osobne. Preto sa dnes stáva bežnejším fenomén, že ľudia komunikujú spolu cez internet, aj keď sú v tej istej miestnosti. Sme v spojení, ale izolovaní.

Tento fenomén sa nevyhol ani cirkvi. Určite poznáte veriacich, ktorí do cirkvi nepotrebujú chodiť. „Načo?" pýtajú sa, „keď si môžem najlepšie kázne vypočuť na Youtube a najlepšie chvály na Spotify? Áno. Konkurovať svetoznámym kazateľom a kapelám naše zbory nedokážu.

Naše zborové zhromaždenia sú postavené tak, že 90 % ľudí je v nedeľu pasívnych. Priebeh bohoslužieb viac pripomína filmové predstavenie, kde väčšina prítomných v hľadisku sa pozerá (alebo kritizuje) a pár ľudí vytvára program. Po skončení bohoslužieb sa veľká časť rozhovorov uberá smerom, ktorý nijako nenadväzuje na kázeň alebo program. Niektorí sedia ešte pár minút a čakajú, či sa s nimi niekto nedá do reči. A ak náhodou áno, rozhovor je často prerušený niekým z rodiny s tým, že sa treba ponáhľať na obed. Nehovorím, že priebeh našich bohoslužieb je zlý. Ale na nedeľných stretnutiach jednoducho nie je možné prehlbovať vzťahy. A tak sa fenomén moderného človeka dostáva aj do cirkvi: Žijeme a pracujeme s ľuďmi, ale väčšina z nás sa rozhodla žiť život osamote.

Božím zámerom však nikdy nebola naša izolácia. V Gen 2, 18, keď Boh nastavuje pravidlá sveta, hovorí o človeku niečo, čo odhaľuje to, ako bol stvorený: „... nie je dobré, aby bol človek sám." Stáročia sa tieto slová používajú v kontexte manželstva. Implikácie tejto pasáže však siahajú za manželský zväzok a odhaľujú nám, že Boh nás stvoril pre komunitu. Ak je tento svet stvorený trojjediným Bohom, potom skutočný život tvoria vzťahy lásky. Boh nás stvoril s hladom po vzťahoch – po vzťahu s Ním a s ľuďmi (podľa Ježiša o tom hovorí 37 kníh Starej zmluvy). V našom najhlbšom jadre sme bytosti, ktoré potrebujú vzťah. Naša duša nemôže prosperovať bez spoločenstva s inými. Áno, všetci máme rôzne vzťahové potreby, ktoré sú určované našou povahou; ale nikto z nás by nemal žiť osamote. Ako hovorí citát často pripisovaný Shakespearovi: „Nikdy som nepoznal nikoho, kto bol izolovaný, osamotený, bez kontaktov alebo hlbokých vzťahov – a žil radostný a zmysluplný život." Napriek tomu sa viacerí z nás rozhodli takto žiť. Žijeme život s ľuďmi, ale so žiadnymi ho hlboko nezdieľame. Lenže tak, ako sa vlk snaží oddeliť ovcu od stáda a potom na ňu zaútočiť, aj diabol poľuje na nás tak, že nás izoluje. Samota je diablova hra a aj hriech je rád osamote.

Riešenie tohto problému spočíva v tom, že začneme cieľavedome tráviť čas s malým počtom ľudí. Myslím si, že sa potrebujeme vrátiť k modelu malých skupiniek. „Vrátiť", pretože podľa knihy Skutkov boli malé skupinky dôležitou súčasťou prvotnej cirkvi. V knihe Skutkov v 2. kapitole hneď po tom, ako máme záznam o troch tisícoch obrátených, máme vymenované aktivity, ktoré charakterizovali stretnutia kresťanov. Lukáš hovorí, že sa napríklad „venovali... bratskému spoločenstvu" (v. 42), trávili spoločne čas „deň čo deň" a „spoločne jedávali vo svojich domoch" (v. 46). Toto má podobu malej skupinky. Toto je niečo iné ako udalosť cez týždeň, kde jeden káže, pár ďalších hrá na nástrojoch a ďalší hovorí oznamy. Autentická komunita vzniká v kruhu malého počtu ľudí, ktorí sa rozhodli žiť svoje životy spolu. Malé skupinky hrali dôležitú rolu v živote prvej cirkvi. (Niektorí si myslia, že práve toto je jeden z dôvodov jej úspechu. To, že vytvárala priestor pre autentickú komunitu, kde sa kresťania mohli povzbudzovať vo viere a ovplyvňovať svoje okolie). „Kresťanská láska je konečná apologetika," hovorievali puritáni. Pred pár mesiacmi stránka Outreachmagazine zverejnila názvy 100 najrýchlejšie rastúcich zborov v USA za rok 2017. V prvej dvadsiatke bolo 17 zborov, ktoré majú svoju službu založenú na malých skupinkách. Napriek odlišnosti kultúrneho kontextu je to niečo, čím sa chcem inšpirovať v mojej službe. Niekde som čítal, že dnes je lacnejšie kúpiť si nové šaty, ako si dať zašiť staré. Tak je to často aj s našimi vzťahmi. Malé skupinky však vytvárajú priestor pre budovanie vzťahov do hĺbky. Každý chce zažiť skutočnú komunitu a priateľstvo, ale to si vyžaduje obetu, čas, peniaze, odpúšťanie a autentickú lásku, ktorá sa prejavuje vtedy, keď pozveme iných do nášho života. Vyžaduje si to záväzok, ochotu otvoriť sa voči iným. Vstúpiť do takejto skupinky si vyžaduje odvahu, a hoci to nie je ľahké, musíme to urobiť. Musíme preto, lebo Kristus to urobil pre nás. Iniciatívne nás pozval do blízkeho vzťahu, ktorý si vyžadoval obetu, smrť a potupu, ale vďaka tomu s Ním dnes môžeme zažívať radosť, pokoj, naplnenie, odpustenie a lásku.

Je možné, že vo vašom zbore nefunguje žiadna malá skupinka, alebo že v ňom nie sú oslnivé osobnosti, ktorých názory vyhľadáva tlač. Ibaže každý z nás je Bohom utvorený jedinečne a daný do konkrétnej doby, mesta a zboru. Ľudia v tvojom zbore tam nie sú náhodou. Ty tam nie si náhodou. Boh vás dal dohromady, aby ste mohli kráčať na ceste za Ním. Spolu. Keď začneš žiť v malej skupinke, po čase si uvedomíš, že to, čo robíš pre pár ľudí, bude mať vždy väčší potenciál ako to, čo urobíš pre mnohých. Viac času s menej ľuďmi znamená väčší efekt pre Božie kráľovstvo. Staň sa súčasťou takejto skupinky, alebo sa pokús vytvoriť si ju. Pozvi tam ľudí, od ktorých sa chceš učiť, a počúvaj ich. Pozvi tam niekoho, koho chceš spoznať alebo komu môžeš pomôcť. Stretávajte sa raz týždenne a čítajte spolu knihu. Alebo Knihu. Zmena života sa odohráva v kruhu. Nemáš poňatia, čo môžeš získať. Čo môžeš dať. Teraz choď a buď blížnym niekomu, kto je iný ako ty...

Richard Nagypal

Pred mnohými rokmi prišli za mnou naši spievajúci mládežníci (mládežnícky spevokol I. zboru BJB v Bratislave) s nápadom, že by chceli nacvičiť jeden americký muzikál, a či by som im k nemu neurobil slovenský text. Keďže neviem po anglicky, preložili mi ho a ja som slovenské slová vtesnal do predložených nôt. Muzikál nacvičili a boli sme ním celkom nadšení. Mne však stále chodilo po mysli, či si nemôžeme urobiť náš vlastný slovenský pôvodný muzikál. Taký, ktorý by bol úplne podľa našich predstáv a našich možností. V tom čase ma oslovilo Ježišovo podobenstvo O márnotratnom synovi. Nielen ako príbeh, ktorý môže aktuálne osloviť hriešneho človeka, ale ako taký, čo priamo oslovil aj mňa. Niekoľkokrát som si ho prečítal, ako je zapísaný v Lukášovom evanjeliu v 15. kapitole a o chvíľu bol už muzikál na svete. A to sme ešte netušili, že týmto počinom naštartujeme celé niekoľkoročné muzikálové obdobie.

V tomto mojom príspevku nechcem rozprávať o obsahu samotných muzikálov, lebo stačí si na YouTube napísať názov niektorého z nich (Stratený syn, V znamení Vodnára, Strom, Zasľúbená zem) a každý si ich môže pozrieť od začiatku až do konca.

Dnes chcem priblížiť niečo z toho, čo sme spolu s mladými prežili, čo táto spoločná služba pre nás znamenala a čím obohatila nielen našich divákov, ale aj nás samotných.

Hneď na začiatku som si uvedomil, že naši speváci sú síce po speváckej stránke vynikajúci, ale po pohybovej úplné drevá. A niet sa tomu ani čo čudovať. Za totality sa v zhromaždeniach spievalo tak, aby nikto svojimi pohybmi ani náhodou neznesvätil obsah spievaného slova. Ak ste žili v tej dobe, viete, o čom hovorím. A tak sa nám pohyb pri speve stal úplne cudzí.

Keďže sme s muzikálovou tvorbou nemali žiadne skúsenosti, požiadal som vyštudovanú herečku Hanku Gallovú (foto dolu), či by nám s tým neprišla pomôcť. Hanka bola katolíčka a zoznámil som sa s ňou pri režírovaní detského muzikálu v evanjelickom kostole v Petržalke. Poprosil som ju, či by nám nechcela venovať svoj čas i skúsenosti a nedala nášmu snaženiu punc pozerateľnosti. Hanka bola ochotná a prišla hneď na prvý nácvik.

Keď som ju predstavoval, všetci mladí boli nastúpení na pódiu. Hanka sa hneď chytila do práce. Vtom však jeden z mládežníkov zakričal: „My sa najprv chceme pomodliť!" Hanka spozornela a pohotovo zareagovala: „Dobre, ja počkám." Priznám sa, že to som

Dobre, ja počkám

Dievčatá z muzikálu Stratený syn

nečakal, a myslím, že málokto z prítomných. Vyznelo to tak, že ona sa do toho zapojiť nemieni. Hneď po modlitbe Hanka požiadala mládežníkov, aby jej ukázali svoju predstavu o muzikáli. Mladí sa rozdelili na dve skupiny s tým, že jedna bude spevácka a tá druhá bude pohybmi posúvať dej dopredu. „Tak to nie!" zvolala Hanka." „Všetci budete súčasne aj hrať, aj spievať." V sále to zašumelo: „Ako môžeme spievať a tak chodiť po pódiu?" „Celkom jednoducho. Veď to skúste!" nedala sa Hanka. Ozaj sa to dalo a po niekoľkých nácvikoch to bolo už úplne prirodzené.

Keď si predstavíte, že všetko je potrebné dôkladne nacvičiť, bolo treba absolvovať obrovské množstvo nácvikov. Mladým to pomaly začalo liezť na nervy. Stále dokola to isté. A tak, aby si to uľahčili, začali vymýšľať rôzne vtipy, ktorými sa navzájom bavili. Raz hlavný predstaviteľ Strateného syna – Kveťo – a jeho priateľka Janka spievali svoj zaľúbený duet. Boli otočení chrbtom k ostatným a pomaly sa k nim približovali. Vtedy si Rado všimol, ako sa rukami navzájom držia poza chrbát za pás. Rado to nevydržal a potajomky pristúpil odzadu ku Kveťovi a v blízkosti Jankinej ruky ho pohladil po nohaviciach v mieste, kde chlapi nosia v zadnom vrecku peňaženku. Rado sa potom rýchlo vrátil medzi ostatných a tváril sa prinajmenšom neurčito. Kveťo to však pochopil ako Jankin dotyk a prudko obrátil hlavu k nej. Ona však

Jana Makovíniová a Kveto Boltižiar

absolútne nič netušila a zaľúbene spievala ďalej. Kveťo sa potom obzrel aj na ostatných a vtom už celý kolektív nevydržal a vybuchol smiechom.

Keď sa takéto niečo stalo v nácvikoch tesne pred dôležitým vystúpením, boli sme zo začiatku s Hankou nešťastní, že sa dostatočne nesústredia na to, čo spievajú.

V skutočnosti to bolo len malé potrebné rozptýlenie a o chvíľu, na vystúpení, bolo už všetko v poriadku s ich maximálnym sústredením a plnou vážnosťou.

Raz sa to napríklad prejavilo pri sólovom speve Kveťa. Bola to jedna z najdôležitejších piesní muzikálu. Stratený syn v cudzine príde o všetko a tu si spomenie na bohatstvo otcovho domu. Vtedy technik spustí playback a po pár nevýrazných a pomaly sa striedajúcich akordoch začne stratený syn spievať: „Otec môj, či myslíš na mňa viac, ako ja na teba?" Kveťo vždy perfektne nastúpil v potrebnú chvíľu. Tak aj vtedy v Dome kultúry v Pezinku. Začala hudba a po chvíli aj Kveťo: „Otec môj, jooooj, otec môj..." Vedel som, že je zle. Vypadol mu text. To najhoršie však bolo, že v spievanom texte hovorí o svojom vlastnom pokání. Ale ako mu môžem teraz pomôcť?

Chlapci, stojaci vtedy až pri zadných kulisách, si to okamžite všimli a začali úplne potichučky spievať jeho správny text. Keby to neurobili, Kveťo by sa v tej spleti pomaly sa striedajúcich akordov nemal šancu ako chytiť. Chlapci to spievali tak tichučko, že ani ja, čo som sedel hneď v prvom rade medzi divákmi, som to nepočul. Vďaka tomu však Kveťo hneď v nasledujúcej vete nastúpil a z prítomných divákov si nikto nevšimol, že bol nejaký problém.

Samozrejme, že naši mladí pôsobili na divákov príjemne a nadväzovali sa aj nové známosti. V Košiciach sme mali dve predstavenia. Po prvom prišiel jeden domáci mladík za našou speváčkou Katkou a priamo sa jej opýtal: „Veríš v lásku na prvý pohľad, alebo mám prísť aj na druhé vaše vystúpenie?"

Chcem ešte niečo veľmi dôležité povedať o našej režisérke Hanke a k tej jej prekvapivej vete: Dobre, ja počkám. Postupne sme sa zbližovali a vytváralo sa medzi nami nádherné puto. Vďaka spoločnej službe na vinici Božej sme boli navzájom posilňovaní a požehnávaní. Raz som sa pokúsil ponúknuť jej za jej prácu finančnú odmenu. Rozhodne to odmietla zo slovami: „Ja som pri vás dostala oveľa viac, ako som vám sama dala."

Potom nás zavolali do kresťanskej televízie NOE v Ostrave, aby s nami tento muzikál natočili. Bolo treba ísť dohodnúť podmienky, tak som prišiel pre Hanku autom pred jej dom. Keď nastúpila, predtým ako som naštartoval, som sa modlil za užitočnosť plánovanej cesty a ochranu na nej. V Ostrave sme všetko dohodli a sadli sme do auta na spiatočnú cestu. Keď som naštartoval, Hanka sa na mňa pozrela a povedala: „A modliť sa nebudeš?" Snažil som sa jej vysvetliť, že som sa modlil ráno, a to predsa platí na celý deň. Ale hneď som jej ponúkol možnosť: „Hanka, ak chceš, pomodli sa Ty." Ešte aj teraz mám zovreté hrdlo, presne ako vtedy, pri jej modlitbe. Akoby svojimi slovami vďačnosti zhrnula celé to obdobie okolo tohto muzikálu a všetko nastávajúce zverovala s detinskou dôverou a odovzdanosťou do Božích rúk. Ako som sa neskôr dozvedel, Hanka potom pracovala aj vo svetskej škole a tam ona sama deti, ktoré mala na starosti, viedla k modlitbe.

Všetko nech je na Božiu slávu.

Slávo Kráľ

Môj krst

Tento deň – deň môjho krstu – je pre mňa naozaj výnimočný a zapíše sa hlboko do môjho srdca. Každý človek má svoju minulosť. Tá moja ma formovala až do času, keď do môjho života vstúpil Pán Ježiš. Vyrastala som v tradične veriacej rodine, kde sa ma snažili viesť k duchovnému životu. Predpokladala som, že majú vzťah s Pánom Ježišom, nakoľko som si myslela, že na to, aby som mala s Ním vzťah, stačí ísť v nedeľu do kostola. Avšak v mojom vnútri bola vždy potreba niečoho hlbšieho. Snažila som sa to hľadať. Nevedela som, že potrebujem zmenu vo svojom živote, nepočula som Boží hlas, ktorý ma volal k sebe. Žila som vo svojej nepriznanej hriešnosti.
Môj ocko zomrel, keď som bola maličká. Nikdy som nemala možnosť spoznať ho, keďže odišiel tak skoro. Bolesť z jeho odchodu a neprítomnosti v mojom živote bola stále živá, i keď som to nedávala najavo. Keď sa mama vydala druhýkrát, myslela som si, že sa môj život zmení k lepšiemu, ale nebolo to tak. S otčimom sme si k sebe nenašli cestu. Roky môjho dospievania boli veľmi nepríjemné. Navonok som pôsobila vyrovnane a sebaisto, no vo vnútri ma zožierala nenávisť, hnev a závisť. Túžila som len po jednom – aby ten, kto zabil môjho otca, dostal zaslúžený trest. Mala som problém akceptovať mužov, chcela som sa im vyrovnať. Veľmi dlho som žila v presvedčení, že vydať sa nie je to, čo chcem. No túžila som vedieť, ako sa bude vyvíjať môj život v budúcnosti. Nehľadala som pravdu v Písme – Božom slove, ale v horoskopoch a v iných veciach, a pritom som sa považovala za veriacu. Bolo to ťažké obdobie. Práve v tom čase som spoznala muža, ktorý sa stal mojím priateľom. Neskôr som sa vyrovnala so smrťou svojho otca a dokonca som odpustila aj jeho vrahovi. Ešte som to síce nevedela, ale stalo sa to tesne pred tým, než som sa rozhodla odovzdať svoj život Bohu. Na svojom prvom pracovisku som spoznala dve ženy, moje vtedajšie kolegyne a dnešné kamarátky a sestry z tohto cirkevného zboru. Keď začali rozprávať o Bohu, najmä jedna z nich, tak som pocítila, že aj ja by som chcela mať taký blízky vzťah v Ním; vedieť hovoriť o Bohu ostatným ľudom; nehanbiť sa. Začala som sa s nimi stretávať a ony mi ukazovali cestu k Pánovi Ježišovi. Raz, keď som bola doma sama, rozhodla som sa, že svoj život odovzdám Bohu. Bála som sa pekla. Modlila som sa a plakala, lebo som pochopila, že som hriešna a že nikto iný to nezmení, jedine Ježiš. Potom som čakala, čo sa stane. Zrazu ma premkla pokora a pocítila som obrovskú úľavu. No ťažila ma predstava a obava, čo sa stane s mojím priateľom Peťom, lebo on nebol veriaci. Tušila som, že moje rozhodnutie odovzdať život Pánovi Ježišovi spôsobí nezhody. Vedela som, že v Biblii je výzva: „Neťahajte jarmo s neveriacimi." Chcela som, aby spoznal Ježiša, ktorý by zmenil jeho život, tak ako zmenil ten môj. Modlievali sme sa za neho s kamarátkami a snažila som sa ho nejako prinútiť, aby uveril. Chcela som ho vlastnými silami zmeniť z neveriaceho človeka na človeka odovzdaného Bohu.
To, že som sa zaňho modlila, bolo dobré a správne, ale nemala som ho nútiť k viere. Pán Boh mi ukázal, že to nie je správne, no pochopila som to až vtedy, keď som z toho všetkého bola do krajnosti vyčerpaná a premknutá silným strachom, ktorý hraničil so stratou zdravého úsudku. Viem, že ak by som nemala Boha, tak si siahnem na život.
V mladosti, keď mi bolo najhoršie, som na to pomýšľala. Zdôverila som sa kamarátke, ktorá ma zaviedla za bratom Dodom, kazateľom zboru, aby som sa s ním porozprávala. Bola som veľmi prekvapená, keď môj priateľ Peťo, presvedčený, že je to so mnou dosť zlé, išiel tiež, aby zistil, kto je ten kazateľ, za ktorým idem. Na počudovanie sa jeho postoj po rozhovore s kazateľom zmenil. Jeho zmenu som zbadala najmä vtedy, keď moja rodina ostro vystupovala proti mne, že som začala čítať Písmo a chodiť na kázne do iného kostola, ako oni schvaľovali. Priateľ ma neodsudzoval a neskôr občas išiel so mnou, pretože, ako sám vravel, dobre sa tu cítil.
A tak sa nakoniec stalo, že sme si tu minulý rok povedali spoločne svoje ÁNO, napriek nesúhlasu mojej rodiny.
Vidím na sebe a aj na ňom, ako nás Pán Boh mení, sme s Ním šťastní a Pán Ježiš je tmelom našej rodiny. Každý deň mi ukazuje svoju lásku a milosť a je len na mne, či Ho budem nasledovať. Aj ja, aj môj manžel chceme kráčať za Ním a veríme, že môj dnešný a jeho budúci krst je len začiatok cesty s Ním.

Svedectvo Petry Nagyovej, ktoré odznelo pri krste v Košiciach dňa 1. 4. 2018

Věřím, že tento okamžik byl v Božím plánu

Pocházím z nevěřící rodiny. Svůj život před tím, než jsem uvěřil, bych popsal jedním slovem - **CHAOS.**
Tím, že se moji rodiče rozvedli a následně jsem byl v péči matky, která mou výchovu dost zanedbávala, můj život nebyl příkladný a chování už vůbec. To byl nejspíš důvod, proč jsem jako malý začal kouřit a měl možnost vyzkoušet i drogy. Časté hádky, urážení, lhaní a nedůvěra byly důvody, proč jsem nebyl spokojený v životě. Vzpomínám si i na chvíle, kdy jsem přemýšlel o smyslu života a proč tu vlastně jsme. Když jsem na tyto otázky nenacházel odpověď, dostával jsem se často do depresí, které občas vedly i k myšlenkám na sebevraždu. Jeden ze zlomových okamžiků v mém životě bylo to, když jsem se dostal do péče otce, který byl na výchovu důslednější. **Věřím, že tento okamžik byl v Božím plánu**. Moje chování, známky a další věci se rázem změnily. Měl jsem možnost si více užívat života a rozvíjet se.
Po příchodu na střední školu to bylo ještě lepší. Avšak jednou nám bylo oznámeno, že z důvodu blížících se akcí bude zkrácený týden (měl být u nás ve škole Exitour). Bylo nám řečeno něco málo o nějakém koncertu a přednáškách. Zprvu jsem byl nadšený, ale jakmile jsem se dozvěděl, že jedna z přednášek bude na téma Bible, moje nadšení kleslo. Přednáška mě nejdřív vůbec neohromila, co mě ale ohromilo, byla krásná slečna sedící kousek ode mne. Nemohl jsem z ní spustit zrak a hned jsem se s ní chtěl seznámit.
Po krátké prezentaci nás rozdělili do skupinek. Já se dostal do skupinky s Viktorem a Beňou. Moji dva spolužáci, kteří byli taky ve skupince, ihned ztratili zájem o jakoukoliv spolupráci. Četli jsme příběh o marnotratném synu, který mi byl následně vysvětlen, a dozvěděl jsem se o tom, že v Bibli mohu najít hodně odpovědí. Měl jsem z toho radost. Ke konci přednášky jsem byl Viktorem pozván na večerní koncert. Zvažoval jsem, jestli přijdu, ale nakonec jsem se rozhodl, že půjdu, hlavně abych se seznámil s tou krásnou slečnou.
Přišel jsem dřív, abych mohl případně pomoci s přípravou. Místo toho jsem se ale dostal do řeči s Ondrou, který se zajímal o příběh, který jsme četli a různě se mě vyptával. Na koncertu byla velmi zajímavá atmosféra. Ke konci koncertu se zpěvák kapely začal modlit a dal výzvu, že kdo by chtěl přijmout Ježíše do svého života, ať zvedne ruku. V tu chvíli ve mě probíhal jeden z největších bojů a v hlavě mi létalo tisíce myšlenek. Uvědomoval jsem si, že moje rozhodnutí bude mít dopad na můj nynější i budoucí život, proto jsem to nebral na lehkou váhu. **Věřím, že v ten moment Ježíš pracoval v mém srdci.** Nakonec jsem se rozhodl, že chci ve svém životě změnu, že mě nebaví ten život, který žiji, a zvedl jsem ruku. Po chvilce jsme dali ruce dolů a bylo nám řečeno že ti, kdo zvedli ruku, ať jdou dozadu. Mezi lidmi se utvořila cesta a já věděl, že bych tam měl jít. Když jsem konečně sebral odvahu, spatřil jsem Viktora s výrazným úsměvem na tváři. Když jsem za ním přišel, předal mi obálku a pozval mě na zítřejší akci. Plný radosti jsem pozvání hned přijal. Hned, co jsem dorazil domů, jsem ji otevřel a našel tam mimo jiné i Bibli. Otevřel jsem si ji a začal si číst. Díky **Pánu Ježíši** se mi změnil postoj srdce (jako bych dostal nové). Konečně jsem dostal odpověď na to, proč tu vlastně jsme. Poznal jsem někoho, komu můžu vždycky věřit a kdo mě miluje i přes všechno, co o mě ví. Vždycky, když si na tento okamžik vzpomenu, zmocní se mě radost a děkuji Pánu za to, že jsem mohl uvěřit a mimo jiné poznat i spoustu super lidí. **Kristova láska, to je to, co mě naplňuje a dodává mi odvahu a sílu v pokoře sloužit Pánu Ježíši.**

Tomáš Valíček (Šumperk)

Príbehy doktora z džungle

Misionár Paul White je v Austrálii známy ako Doktor z džungle.
V tridsiatych rokoch minulého storočia sa stal kresťanom a rozhodol sa pre štúdium medicíny, ktorú chcel uplatniť v misijnej práci. V roku 1938 s manželkou a malým synom odcestovali do Tanganiky (dnešnej Tanzánie), kde pracoval ako lekár. Neskôr sa však pre vážne ochorenie manželky musel vrátiť do Austrálie, kde sa rozhodol hovoriť o Kristovi iným spôsobom. Jeho predstavivosť ho doviedla k dovtedy zaznávanému médiu – komiksu. V šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch vyšlo niekoľko zväzkov kreslených

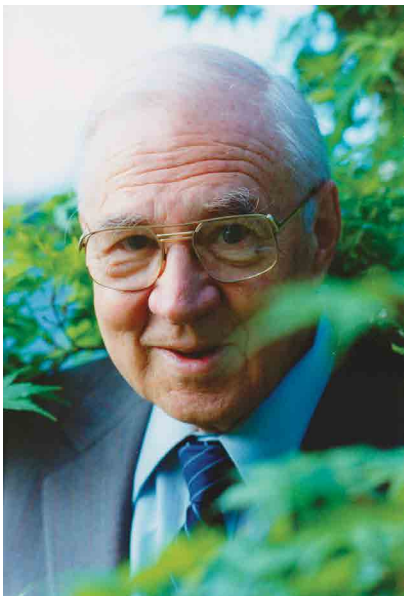

príbehov o zvieratkách z džungle. Dobrodružstvá, ktoré zažívajú, môžu pomôcť deťom (a nielen im) v poznaní biblických právd. Prednedávnom tieto komiksy vyšli v slovenčine a potešia, zabavia a poučia deti každého veku.

Modlitební setkání BJB

Milí bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů, pokoj vám.
VV BJB svolává modlitební setkání těch, kteří mají touhu se v pokoře sklonit před Pánem církve, modlit se a prosit o jeho milost a světlo pro náš další společný duchovní život a službu v Bratrské jednotě baptistů.
Modlitební setkání se uskuteční na třech místech a to v Konstantinových Lázních (v neděli 14. 10.), v Praze 3 (v neděli 21. 10.) a v Olomouci na VOŠSaT Dorkas (v neděli 21. 10.) vždy od 16 hodin.
Cítíme, že potřebujeme především duchovní obnovení naší lásky k Pánu Bohu. Potřebujeme před ním upřímně a bez přetvářky otevřít svá srdce, aby nás pročišťoval a posvěcoval; naslouchat mu, dovolit jeho Duchu, aby na nás pracoval a vedl k životu v souladu s jeho vůlí. Potřebujeme prosit za Jeho milost a skutečnou vládu v nás i mezi námi. V našich modlitbách se necháme vést tou modlitbou k nebeskému Otci, kterou nás učil Pán Ježíš (Mt 6, 9-15).

Kéž nám Pán dá svůj pokoj a požehnání
V Kristu váš

Pavel Coufal, předseda VV BJB
(redakčně zkráceno)

Zborová dovolenka

Božie slovo jednoznačne hovorí, že pre zdravý vývoj a rast cirkvi Kristovej, a teda aj zborového spoločenstva, je nevyhnutné budovanie vzájomného spoločenstva veriacich v Krista. Božím cieľom je, aby sme svoj život viery žili spolu, aby sme zdieľali svoje životy na rôznych úrovniach všedného života. Prvá cirkev takto žila, a aj preto sa stala príťažlivou pre tento svet (Sk 2, 44 – 47). V našom zborovom spoločenstve tiež hľadáme spôsoby, ako budovať naše vzťahy, a tak na začiatku tohto roka vznikla myšlienka spoločnej zborovej dovolenky pri mori. Po prvých výzvach bolo zrejmé, že bude náročné dať dokopy taký veľký počet ľudí, určiť termín, ktorý by všetkým vyhovoval, a nakoniec miesto, ktoré by uspokojilo predstavy toľkých ľudí. Ale stalo sa. Nakoniec nás do Talianskeho Lignana išlo až šesťdesiatjeden. Boli sme svedkami toho, že láska Kristova a túžba stráviť spolu jeden týždeň v spoločenstve bratov a sestier, štedré srdce i ruky boli silou, ktorá pomohla prekonať rôzne prekážky a osobné záujmy. Okrem toho, že sme si vychutnávali chvíle oddychu pri mori, pri športoch, bicyklovaní, prechádzkach, spoločenských hrách, rozhovoroch, sme mali každý večer zhromaždenie „pod stanom", kde sme oslavovali nášho Spasiteľa Ježiša Krista piesňami a modlitbami. Spoločne sme v Božom slove študovali Božie mená a hovorili sme o tom, ako nám Boh postupne odhaľoval seba samého, svoj charakter, konanie a dielo aj svojimi menami, až sa nám s konečnou platnosťou osobne zjavil v tom mene, ktoré je nad každé meno: v Ježišovi Kristovi. Bola to príležitosť rásť v poznávaní Toho, ktorý má meno predivné, ktorého meno nevybledne a nezničí ho času zub, ktorého meno je najkrajšie... meno Ježiš. Prežili sme tak pravdu slova Žalmu 133, 1: „Hľa, aké dobré a milé je to, keď bratia (a sestry) spolu v jednote bývajú" (Ž 133, 1).

Zbor v Bernolákove

Podpořte nepálské studenty biblických škol

Sbory v Nepálu a mezi Nepálci v Indii rychle rostou a mnohé sbory a misie vyhlíží lidi připravené ke službě. Vzniká tak obrovská potřeba vzdělávat mladé lidi pro službu.
- Vhodné i pro sbory a firmy.
- Měsíční částka podpory je 500–1600 Kč.
- Poskytujeme 4 pravidelné zprávy ročně od podporovaných studentů.
- Studenti jsou po ukončení studia velkým přínosem pro nepálské věřící.

Co poskytne podpora studentům
- školné
- ubytování a stravu
- kapesné na školní rok
- jednu cestu domů na zimní a letní prázdniny (druhou cestu hradí rodina)
- lékařskou péči (je-li třeba)
- pojištění
- příspěvek na knihy
- malý vánoční dárek a malý dárek k promoci

Nadace Mezinárodní potřeby
Vinohradská 909, Česká Třebová, tel. 483 394 202, 732 373 573
Web: www.mezinarodni-potreby.cz > Další projekty > Nepálští studenti biblických škol
e-mail: nadace@mezinarodni-potreby.cz

NÁDEJ PRE DETI NEPÁLU

Dávame nádej deťom, ktoré ju nemajú. Ako?

a) V minulom roku, sme poskytli štipendium 30+ deťom, aby mohli študovať a dostať seba aj svoje rodiny z chudoby.
b) Sirotám dávame domov v detskom domove, aby mali strechu nad hlavou a neskončili na ulici.
c) Ale hlavne, im zvestujeme evanjelium.

Pridajte sa k nám pravidelnou podporou na číslo účtu:
Iban: **SK 9811110000001376882018**
SK účet: **SK4909000000000242201622**
CZ účet: **2101481850/2010**
Variabilný symbol: **1111**
Ak by ste radi podporovali konkrétne dieťa, kontaktujte nás na: **info@hopeforkidsnepal.org**

HOPE FOR KIDS

100% z vášho finančného príspevku ide na podporu detí.

Inzercia

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí"

Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme. Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Tvárou v tvár

Každé ráno, keď som prechádzal okolo slnečnicového poľa, bol som nadchnutý krásou, ktorá navodzovala radosť a vďačnosť v mojom srdci. Teplé slnečné lúče ožarovali žltohnedé hlávky slnečníc otáčajúce sa k slnku, zdroju svetla. Je to nádherné prirovnanie nášho ľudského vzťahu k Stvoriteľovi - Svetlu sveta. V Biblii je Božia tvár vnímaná ako sláva a prítomnosť Boha. V mnohých žalmoch zaznieva prosba a túžba, aby Hospodin neskrýval svoju tvár pred svojím ľudom. Hospodin neskrýva pred nami svoju tvár, ale zakrývajú ju naše hriechy. Keď na záver zhromaždenia brat kazateľ cituje požehnanie (4M 6, 24–26): NECH ŤA POŽEHNÁ HOSPODIN A NECH ŤA OSTRÍHA, NECH DÁ HOSPODIN SVIETIŤ NA TEBA SVOJEJ TVÁRI A NECH TI JE MILOSTIVÝ. NECH POZDVIHNE HOSPODIN NA TEBA SVOJU TVÁR A NECH TI DÁ POKOJ, tak sa v duchu modlím, aby sa to týkalo mňa osobne. Slnečnica nastavuje svoju tvár k slnku a prijíma cez slnečné lúče silu, aby mohla rásť a prinášať úrodu. „Odkukávajme" od slnečníc, prijímajme od nášho dobrého Boha skrze Jeho Slovo tie najlepšie živiny pre svoj život.

V. Malý

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo	11	2018 – **Inspirující bohoslužby**	Uzávěrka 10. 9. 2018
Číslo	12	2018 – **Vánoce**	Uzávěrka 10. 10. 2018
Číslo	01	2019 – **Miluj Hospodina svého**	Uzávěrka 7. 11. 2018

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com
Tel.: +421 35/659 31 39,
+421 905 389 162, webové stránky:
www.reart.eu

Nepál – církev tu žije jako za doby působení prvních apoštolů

Nadace Mezinárodní potřeby podporuje vzdělání a duchovní péči pro stovky dětí v šesti chudých zemích světa (Dálková adopce PLUS®). V ČR díky dárcům podporujeme křesťanské lektory přednášející na českých školách na důležitá životní témata (program Zdravá mládež).

Jedním z našich dalších projektů, do nichž se může kdokoliv finančně a modlitebně zapojit, je podpora studentů biblických škol z Nepálu. Pojďte se s námi na chvíli podívat do jedné z nejchudších zemí světa.

Himaláje, Mount Everest, sesuvy půdy a hinduismus jako státní náboženství. Takový je Nepál, malá země mezi Čínou a Indií. Žije zde 30 milionů lidí. Osmdesát procent z nich vyznává hinduismus, 10 % buddhismus. Téměř polovina Nepálců je negramotná a stejné množství nemá zaměstnání. Čtvrtina lidí žije pod hranicí chudoby. Po přechodu z monarchie k demokracii země posledních 10 let hledá cestu k politické stabilitě. Říká se, že ještě v roce 1950 byste v Nepálu nenašli křesťana. Dnes se jejich počet odhaduje na jeden milion. Nepálská církev je tak jednou z nejrychleji rostoucích na světě. Věřící byli zpočátku vystaveni tvrdým represím, ale politické uvolňování postupně situaci zlepšilo. Přesto zákon, zakazující „podněcování ke konverzi" (tj. k obrácení se na jinou víru než hinduismus) stále platí. Právě v této zaostalé chudé zemi najdete mnoho míst, kde evangelium ještě nebylo zvěstováno. Evangelisté a místní misionáři podnikají dlouhé cesty do vzdálených vesnic. Chodí dům od domu a vyprávějí o Bohu a jejich slova doprovázejí zázraky předpovězené Ježíšem Kristem: uzdravení nemocných, vyhánění démonů. Nepálská realita tak často připomíná doby působení prvních apoštolů.

„Paní Kabita vyrostla v buddhistické rodině. Má tři syny a manžela, který pracuje jako řidič autobusu. Kabita se dříve věnovala malé farmě s prasaty a zahradnictví. Najednou velice zle onemocněla. Byla převezena do nemocnice, kde za léčbu utratila obrovské sumy peněz, musela dokonce prodat svou farmu. Lékaři jí provedli nejlepší vyšetření, ale nemohli zjistit příčinu nemoci. Problémy byly každým dnem vážnější, a proto ji převezli do jejího rodného domu. Jelikož její rodiče přičítali tuto nemoc nepřízni bohů, obětovali zvířecí oběti bůžkům a bohyním. Šamani se ji snažili uzdravit, ale výsledek se nedostavil. Jelikož její manžel nevěděl, co dělat, rozhodl se povolat pastora, který sloužil v blízké vesnici. Ten je navštívil a sdílel evangelium s celou jejich rodinou i sousedy. Poté přivedl Kabitu do naší církve. Já jsem se o ni starala. Pokračovali jsme v modlitbách za její uzdravení včetně postních modliteb. Bůh je velký, po dvou týdnech byla Kabita kompletně uzdravena a přijala Ho jako svého osobního zachránce. V těchto dnech se aktivně účastní bohoslužeb. Když její život viděli členové rodiny, její sestra také přijala Krista jako svého osobního spasitele a Kabitini tři synové též. Chvála Pánu! Nyní opět začala v malém vést prasečí farmu a zahradnictví."

Toto píše Dambar, jedna ze tří nepálských evangelistek, kterou podporují čeští dárci prostřednictvím Nadace Mezinárodní potřeby. Služba žen je mezi Nepálci překvapivě účinná, přestože v tradičním asijském žebříčku hodnot je ženám připisována nižší hodnota. Vykonávají výbornou misijní, pastorační a osvětovou práci mezi ženami.

V Nepálu panuje veliký hlad po evangeliu, ale logickým důsledkem tak rychlého růstu církve je veliký nedostatek dobře připravených a vzdělaných služebníků. Vedoucím sboru se často stává ten, který je ve vesnici křesťanem nejdéle.

Proto podporujeme nepálské studenty biblických škol

V Nepálu zatím dobré teologické školy nejsou. Zájemci o teologické vzdělání tak musí získat peníze nejen na studium, ale i na cestu do zahraničí. Zájemců o službu v církvi je dost, studium je však velmi drahé.

Vždy vybíráme lidi z chudých rodin a podporu mohou dostat jen ti studenti, kteří se už před studiem aktivně zapojují v církvi. Tři osvědčené biblické univerzity se nacházejí ve městě Dehradun v severní Indii nedaleko nepálských hranic. Žije tu asi milion Nepálců. Po ukončení studia se absolventi vracejí do Nepálu, nebo slouží početným nepálským menšinám v Indii, případně v Bhútánu.

Podpora je i vztah

Studium biblické školy pomůže mladým dospělým lidem k lepšímu zakotvení v biblické zvěsti. Připraví je pro službu v církvi a pro službu lidem ve svém okolí. Mohou pak pomáhat tisícům dalších potřebných lidí. Dárci z ČR mohou skrze nadaci podporovat konkrétního nepálského studenta biblické školy. Dárce podporuje „svého" studenta pravidelnou měsíční částkou ve výši 500–1600 Kč, ideálně po celou dobu tří- až čtyřletého studia. Podporovaný student posílá svému dárci nejméně čtyři zprávy ročně. Obvykle jsou to dopisy, jednou ročně fotografie. Dárce může svému studentovi také psát a často vzniká krásný vztah, kdy se oba za sebe navzájem modlí, každý na jiném konci světa. Projekt se dobře osvědčil a probíhá už od roku 1997.

Chcete-li podporovat některého z těchto studentů a tak pomoci nepálské církvi, navštivte www.mezinarodni-potreby.cz, rubriku Další projekty – Nepálští studenti biblických škol.

Děkujeme vám!
Nadace
Mezinárodní potřeby

ŠŤASTNÝ ČLOVEK

Ondrej Betko

Niekto si myslí, že som šťastný človek.
Že nič mi nechýba, že všetko mám.
Že život môj je samá radosť
a bolesť vôbec nepoznám.

A ja, keď príde večer, keď som sám,
nestačím slzy zotierať
a tíšiť bolesť, ktorá hryzie,
chcela by srdce roztrhať!

Ja roním slzy, hriechmi štvaný,
ktorými denne zomieram,
ktoré mi ako ostré šípy
spôsobia denne tolko rán.

Ja roním slzy, že som slabý,
keď príde diabol v bojoch dňa,
keď príde satan usmievavý
a pýta srdce odo mňa.

Niekto si myslí, že som šťastný človek.

A ja som vskutku ním!
Veď na môj plač mi odpoveďou
spasenie dáva Boží Syn!

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Synovec. www.christianphotos.net, Foto: © stevanovicigor /evanto elements, © UberImages /evanto elements a archív redakcie. Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.